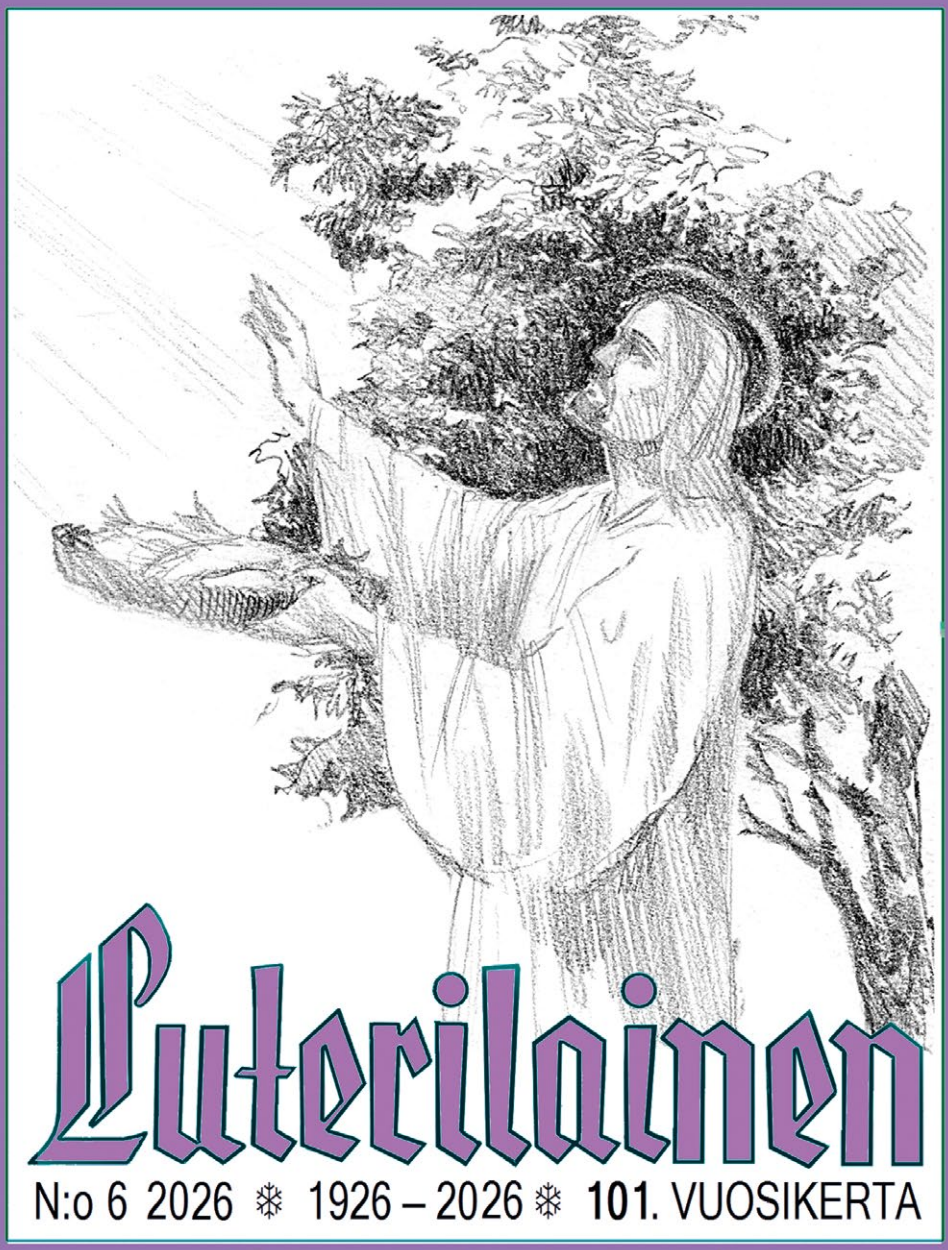

Luterilainen

N:o 6 2026 ❄ 1926 – 2026 ❄ 101. VUOSIKERTA

101 VUOTTA

Jos te pysytte minun sanassani, niin te
totisesti olette minun opetuslapsiani;
ja te tulette tuntemaan totuuden,
ja totuus on tekevä teidät vapaiksi.
Joh. 8:31, 32

MARTTI LUTHER

Pyhitetty olkoon sinun nimesi.

(Matt. 6:9)

Pyhitetyksi sanotaan sitä, mikä on omistettu Jumalalle, ja mihin kukaan ei saa koskea eikä sitä saastuttaa, vaan jota jokaisen on pidettävä kunniassa. Nimi taas merkitsee hyvää mainetta, ylistystä ja kunniaa. Jokaisen on siis pysyttävä erillään Jumalan nimestä, olla sitä ahdistamatta ja itselleen omistamatta. Jumalan nimen häpäisemiseksi näet sanotaan sitä, kun annamme kunnioittaa itseämme tahi kun olemme itsellemme mieliksi ja kerskaamme omista teoistamme; näin maailma tekeekin lakkaamatta rikkoen ja häpäisten Jumalan nimeä. Ei, samoin kuin teot ovat hänen yksin, samoin pitää nimenkin jäädä hänelle. Kaikki, jotka näin pyhittävät hänen nimensä ja kieltävät itseltään kerskauksen, pitävät häntä oikein kunniassa. Meidän täytyy siis olla valveilla, koska emme maan päällä voi olla ilman Jumalan lahjoja emmekä siis ilman nimeä ja kunniatakaan. Jos joku ylistää meitä ja pitää meitä jonakin, niin käyttäkäämme oikein tätä kerskausta ja sanokaamme julkisesti tahi ajatelkaamme ainakin sydämissämme: *”Oi, Herra Jumala, teko, jota tässä kehutaan, on sinun; annan nimenkin olla sinun. En minä, Herra, ole sitä tehnyt, vaan sinä, voimallinen, joka kaikki teet.”* Älkäämme siis kieltäkö kerskaamista, aivan kuin se olisi väärä, tai hyljätkö sitä, aivan kuin se olisi tyhjä, mutta älkäämme sitä omistako itsellemme, vaan antakaamme se hänelle, jolle se kuuluu.

Martti Luther
– Mannaa Jumalan lapsille

Luterilainen

101. vuosi kerta

N:o 6 2026

ISSN 0355-7685

Minä päätän, että tämän nykyisen ajan kärsimykset eivät ole verrattavat siihen kirkkauteen, joka on ilmestyvä meihin.

(Room. 8:18)

Katsohan vain: apostoli kääntää selkänsä maailmalle, mutta kasvonsa hän kääntää tulevaiseen ilmestykseen, aivan kuin ei maailmassa missään huomaisi mitään onnettomuutta, mitään surkeutta, vaan yksinomaan pelkkää iloa! Todellakin, hän sanoo, jos meille huonosti käykin, mitä sittenkään on meidän kärsimyksemme siihen sanomattomaan iloon ja kirkkauteen verrattuna, joka meihin on ilmestyvä? Ei se ansaitse siihen vertaamista eikä kärsimykseksi nimittämistä. Se vain puuttuu, ettemme luonnollisin silmin näe emmekä tuntuvasti voi kosketella sitä arvaamatonta kirkkautta, jota meidän on odottaminen. Sen joka kaiken noin osaisi saada sydämeensä, täytyisi sanoa: Jos minut vaikkapa kymmenesti poltettaisiin tai hukutettaisiin, se kuitenkaan ei ole kerrassaan mitään tulevaiseen kirkkauteen verrattuna. Mitäpä onkaan tämä ajallinen elämä, olkoon kuinka pitkä hyvänsä, iankaikkiseen elämään verrattuna! Näin pyhä Paavali tekee kaikesta maisesta kärsimisestä pisaraisen, vähäisen kipinäisen, mutta sen sijaan siitä kirkkaudesta, jota meidän on toivottava, rannattoman meren ja ison valkean.

Mistä johtuu, ettemme osaa arvostella kärsimyksiä niin vähäisiksi emmekä kirkkautta niin suureksi kuin pyhä Paavali tässä arvostelee? Todetaanhan selvästi meidän asenteemme silloin, kun meille annetaan yksi ainoa kova sana. Silmänräpäyksessä silloin vuoret paiskotaan nurin narin ja puut kiskotaan maasta! Ne, jotka ovat noin kärsimättömiä, eivät ymmärrä sanaakaan tästä pyhän Paavalin ihanasta lohdutuksesta. Ei kris-

tityn sovi käyttäytyä tuolla tavalla. Mutta, sinä sanot, joka tapauksessa minulle tehdään vääryyttä. Kyllä kai, mutta anna sen olla sillänsä! Mistä oikeastaan johtuu, että sinä niin valtavasti paisuttelet kärsimystäsi, ensinkään suuntaamatta edes ajatuksiasi taivasta kohti, siihen, mikä sinulla siellä ylhäällä on odotettavana? Minkä tähden sinä et sitäkin paisuta suureksi? Jos tahdot olla kristitty, et todellakaan saa käyttäytyä tuolla tavalla. Jos tahdot selvittää asiasi, niin selvitä se oikealla, kunnollisella tavalla! Toisin tässä käydä täytyy. Jos sinä näet tahdot olla Herran Jeesuksen Kristuksen kanssaperillinen, mutta et tahdo kärsiä hänen kanssaan, et olla hänen veljenään etkä tulla hänen kaltaisekseen, hän ei varmastikaan viimeisenä päivänä ole tunnustava sinua veljekseen ja kanssaperilliseksi, vaan hän kysyy sinulta, missä on orjantappurakruunusi, ristisi, naulasi ja ruoskasi, oletko sinäkin ollut koko maailman inhona niin kuin hän ja kaikki hänen jäsenensä ovat olleet maailman alusta asti. Ellet saata tällaista esittää, hän ei ole omaksuva sinua veljeksensä. Kaiken kaikkiaan: on kärsittävä yhdessä, kaikkien on tultava Jumalan Pojan kaltaisiksi, ellemme tule, meitä ei hänen kanssansa kirkkauteen koroteta.

Mainitsemalla kirkkautta, joka on ilmestyvä meihin, apostoli taas osoittaa, mistä kärsimisen vastahakoisuus sinussa johtuu: usko näet on vielä heikko, haluton katsahtamaan siihen salattuun kirkkauteen, joka kerran on meihin ilmestyvä. Jos se näet olisi sellaista kirkkautta, jonka voi silmin nähdä, niin kyllä me olisimme kärsivällisiä, kelpo kärsijöitä. Mutta kun mikään ei ole ilmeisenä, käy vanhalle Aadamille työlääksi uskoa, että Jumala antaa minulle viimeisenä päivänä ihanan ruumiin, iloisen mielen ja puhtaan sielun. Jos kuitenkin usko olisi käsillä, kaikki olisi meistä niin vähäistä huomioon otettavaksi, kunhan vain Herra Jumalammekin jättää huomioon ottamatta sen vaatimuksen, mikä hänellä on meidän syntiemme tähden. Oi, miksi puhutaankaan paljon suurista kärsimyksistä ja kärsimysten ansiosta! Kuinka täysin ansiottomina pääsemmekään siihen suureen armoon ja sanomattomaan kunniaan, että meistä tulee Kristuksen kautta Jumalan lapsia ja perillisiä ja Kristuksen veljiä ja kanssaperillisiä!

Martti Luther
– Hengellinen virvoittaja

Saarna 26.7.2026

Mutta nyt menen hänen luokseen, joka on minut lähettänyt, eikä kukaan teistä kysy minulta: 'Minne menet?' Mutta koska olen tämän teille puhunut, murhe täyttää sydämenne. Kuitenkin minä sanon teille totuuden: teille on hyväksi, että minä menen pois. Sillä ellen mene pois, Puolustaja ei tule teidän luoksenne, mutta jos menen, niin lähetän hänet teille. Kun hän tulee, hän nuhtelee maailmaa synnin, vanhurskauden ja tuomion tähden: synnin, koska he eivät usko minuun; vanhurskauden, koska menen Isän luo, ettekä enää näe minua; ja tuomion, koska tämän maailman ruhtinas on tuomittu. Minulla on vielä paljon sanottavaa teille, mutta ette voi nyt sitä kantaa. Mutta kun hän tulee, totuuden Henki, hän johdattaa teidät kaikkeen totuuteen. Sillä se, mitä hän puhuu, ei ole hänestä itsestään, vaan minkä hän kuulee, sen hän puhuu, ja julistaa teille, mitä on tuleva. Hän on minut kirkastava, sillä hän ottaa minun omastani ja julistaa teille. Kaikki, mitä Isällä on, on minun. Sen tähden sanoin, että hän ottaa minun omastani ja julistaa teille. (Joh. 16:5-15)

Aihe: Se, ettei uskota Jeesukseen, hänen hylkäämisensä, on suurin synti; mutta usko Jeesukseen Kristukseen, Jumalan lähettämään Vapahtajaan, on Pyhän Hengen antama suurin hyve.

Rakas seurakunta Jeesuksessa Kristuksessa, meidän Vapahtajassamme!

Tämän päivän pyhä teksti johdattaa meitä kääntämään ajatuksemme Jeesuksen taivaaseenastumiseen ja sitä seuraavaan Pyhän Hengen tulemiseen.

Kuten näemme, Jeesus kertoi opetuslapsilleen jo ennalta – ennen kuolemaansa ja ylösnousemustaan – miten asian olisi oltava ja mitä pitäisi tapahtua.

Me kristityt alamme jo, kuukausi Jeesuksen Kristuksen ylösnousemuksen juhlan jälkeen, ajatella – näin meitä ohjaavat näille sunnuntaille kauan sitten valitut pyhän tekstin lukukappaleet – Vapahtajamme taivaaseenastumista

ja sitä seuraavaa Pyhän Hengen tulemista helluntaina.

Johanneksen evankeliumin 16. lukua käytetään mielenkiintoisella tavalla tämän kirkkovuoden jakson aikana. Ensin – viime viikolla – pohdimme Jeesuksen sanoja *"vähän aikaa"*, jotka löytyvät tämän luvun keskeltä. Tänä sunnuntaina kuulemme 16. luvun alkujakeet, mutta ensi sunnuntaina perinteinen saarnateksti on Johanneksen evankeliumin 16. luvun loppujakeet, jotka niin ikään puhuvat siitä, että Jeesus lähettää meille Puolustajan taivaaseen astumisensa jälkeen.

Koko 16. luku on kuitenkin vain pieni osa Jeesuksen keskustelusta opetuslastensa kanssa, joka käytiin viimeisenä iltana ennen hänen ristinkuolemaansa. Jeesus aloitti tämän puheen ja keskustelun opetuslasten kanssa sen jälkeen, kun Juudas, kavaltaja, oli lähtenyt pois saadakseen kolmekymmentä hopearahaansa ja sitten kavaltaakseen Jeesuksen. Kun Jeesus oli lopettanut tämän pitkän puheensa, hän ja opetuslapset menivät Kidronin puron yli puutarhaan, missä he kaikki tapasivat jälleen Juudaan, mutta tällä kertaa Juudas oli sotilaiden kanssa osoittaakseen heille, kuka Jeesus oli, hänet, jonka juutalainen uskonnollinen eliitti oli päättänyt vangita ja tuomita kuolemaan.

Johannes on kiinnittänyt erityistä huomiota tähän Jeesuksen viimeiseen puheeseen, ja siksi se on neljän ja puolen luvun mittainen.

Tässä Jeesus paljastaa meille sen, minkä myöhemmin löydämme Pyhistä Kirjoituksista kuvattuna – sekä Jeesuksen taivaaseenastumisen että helluntain. Mutta hänen sanoistaan meidän on opittava, miksi se on niin tärkeää ja ennen kaikkea, mitä se meille antaa!

”Kuitenkin minä sanon teille totuuden: teille on hyväksi, että minä menen pois.”, sanoi meidän Vapahtajamme. *”Sillä ellen mene pois, ei Puolustaja (Auttaja, Puolustaja, Lohduttaja) tule teidän tykönne. mutta jos menen, niin lähetän hänet teille.”*

Lutherin Vähästä katekismuksesta olemme oppineet, että juuri Pyhä Henki kutsuu meidät evankeliumin kautta, valaisee meidät ja lahjoittaa meille sen, minkä Jeesus Kristus on voittanut. Niinpä Kristus opettaa tässä meille, mitä siitä seuraa, mitä me siitä saamme, kun hän on poissa ja Pyhä Henki on tullut.

Ihmiset ovat hyvin kiinnostuneita siitä, mistä heille on hyötyä. He juoksevat kuin hullut sen omaisuuden perässä, jota he himoitsevat omaksi hyödykseen. Mutta paradoksaalisesti tässä tapauksessa kaikki on toisin, koska useimmat ihmiset torjuvat tämän hyvän, jon-

ka Jumala antaa meille Jeesuksen Kristuksen kautta.

Ero on siinä, että tämä hyvä, jonka Pyhä Henki antaa, ei ole synnillistä eikä ajallista hyvää, vaan pyhää ja iankaikkista. Synnin turmelema ihmisen lihallinen mieli torjuu sen.

Miksi ihminen toimii näin? Mitä synti siis on, miksi se saa ihmisen torjumaan tämän Jumalan suurimman lahjan?

Synti on sitä, että tehdään sitä, mitä Jumala ei tahdo meidän tekevän, tai jätetään tekemättä se, mitä Jumala tahtoo meidän tekevän. Näin ollen synnin olemus on kapina Jumalaa itseään vastaan, vastustus Jumalaa vastaan! Jos Jumala sanoo: *"mene oikealle!"*, silloin synti yllyttää meitä menemään vasemmalle, ja niin edelleen.

Jumala loi tämän maailman ja asetti ihmisen siihen; loi ihmisen erityisellä tavalla ja loi hänet Jumalan omaksi kuvaksi, jotta ihminen hallitsisi tätä maailmaa ja huolehtisi siitä. Jos ihminen olisi vain tehnyt sen, mitä Jumala käski hänen tehdä, ihminen olisi saanut itselleen suurimman mahdollisen hyödyn. Silloin ei olisi sitä kurjuutta ja kärsimystä, jota me koemme tässä maailmassa, kun ihmiset itse pilaavat elämänsä itseltään ja toisilta. Ja sitten he lopulta vanhenevat, kokevat heikkoutta ja sairauksia.

Mutta joskus meidän on koettava vallankumouksia ja sotia, kun jotkut kuvittelevat korjaavansa rauhan aikana koetun vääryyden tuhoamalla epätoivotut ihmiset ja suuren osan siitä, mitä toiset ihmiset ovat rakentaneet elääkseen paremmin ja kauniimmin. Tietenkin tällaisten sotien jälkeen tulee aina nousukausi, kun ihmiset ennallistavat sen, mikä tuhottiin, ja sitten he kuvittelevat, että elämä on jälleen menossa ylöspäin.

Kuitenkin meidän, kristittyjen, on aina tärkeää pitää mielessämme se, mitä Jumalan sanassa ilmoitetaan – sekä hyvinä aikoina että ahdingon aikoina – pitämällä kiinni pääasiasta.

Ja pääasia ilmoitetaan meille Jumalan sanassa. Pyhä Henki ilmoittaa meille Jumalan sanan kautta Jeesuksen, joka tuli maailmaan pelastamaan meidät kaikesta siitä, minkä synti toi tähän maailmaan, mihin kuuluu myös se, että ihmiskunta on synnin vuoksi tuomittu iankaikkiseen rangaistukseen helvetissä.

Niinpä Jeesus opettaa meille tänään, että hän lähettää Pyhän Hengen kertomaan ihmisille, että hän, Jeesus, tuli tähän maailmaan ollakseen uhriksi Jumalalle meidän syntiemme tähden, että Jeesus on Jumalan Karitsa, joka otti syntimme päällensä ja kantoi ne pois Jumalan kasvojen edestä. Nyt hän on astunut taivaaseen ja istuu Isän Jumalan oikealla puolella.

Mutta täällä maan päällä, tai tarkemmin sanoen kirkossa, Jumala Pyhä Henki on lähetetty Auttajaksi, Puolustajaksi, Lohduttajaksi, joka opettaa meille kaiken totuuden.

”Mutta kun hän tulee, totuuden Henki, johdattaa hän teidät kaikkeen totuuteen. Sillä se, mitä hän puhuu, ei ole hänestä itsestään; vaan minkä hän kuulee, sen hän puhuu, ja tulevaiset hän teille julistaa. Hän on minut kirkastava, sillä hän ottaa minun omastani ja julistaa teille. Kaikki, mitä Isällä on, on minun; sentähden minä sanoin, että hän ottaa minun omastani ja julistaa teille”, sanoi meidän Herramme Jeesus Kristus.

Apostolien kautta Jumala Pyhä Henki kirjoitti Uuden testamentin. Ja sitten kaikkina myöhempinä vuosisatoina Pyhä Henki opettaa kansaansa tämän Jumalan sanan avulla; näin hän *”valaisee, pyhittää ja varjelee oikeassa uskossa”* Jumalan lapsia.

Pyhä Henki on seurakunnan, kirkon kansan, kautta *”kutsunut minut, valaissut minua lahjoillaan”*. Näin hän jatkaa seurakunnan kokoamista ja uusien ihmisten lisäämistä siihen; näin hän pitää meidät kaikki *”Jeesuksen Kristuksen yhteydessä siinä yhdessä oikeassa uskossa”*. Ja tämän kaiken hän tekee Jumalan sanalla, evankeliumilla. *”Kristillisessä kirkossa hän antaa minulle ja kaikille uskoville joka päivä runsaasti anteeksi kaikki synnit.”* Ja sitten lopulta viimeisenä päivänä Pyhä Henki *”on herättävä minut ja kaikki kuolleet ja antava minulle ja kaikille Kristukseen uskoville iankaikkisen elämän”* (Vähä Katekismus 2.3.).

Tämän kaiken saa juuri nyt aikaan Totuuden Henki, josta Jeesus Kristus tänään saarnaa meille: *”Sillä ellen minä mene pois, ei Puolustaja (Auttaja, Puolustaja, Lohduttaja) tule teidän tykönne. Mutta jos minä menen, niin minä hänet teille lähetän.”*

Mutta sitten meidän Vapahtajamme opettaa meille tänään myös tämän: *”Ja kun hän tulee, niin hän näyttää maailmalle todeksi synnin ja vanhurskauden ja tuomion: synnin, koska he eivät usko minuun; vanhurskauden, koska minä menen Isän tykö, ettekä te enää minua näe; ja tuomion, koska tämän maailman ruhtinas on tuomittu.”*

Nämä sanat osoittavat, että meidän kristittyjen on saarnattava Jumalan sanaa myös maailmalle, siis epäuskoisille, synnistä, vanhurskaudesta ja tuomiosta. Tämä on tehtävä sävyisyydellä ja pelolla, niinkuin pyhä Pietari opettaa meitä puolustamaan Jumalan sanomaa, sen toivon perustusta, joka meissä on (1 Piet. 3:15), emme omaan voimaamme luottaen, vaan yksin Kristuksen sanoihin ja lupaukseen turvaten: *”...älkää mureh-*

tiko, miten tai mitä puhuisitte, sillä teille annetaan sillä hetkellä, mitä puhutte. Sillä ette te itse puhu, vaan Isänne Henki puhuu teissä." (Matt. 10:19–20)

Kristittyjen on oltava hyvin valmistautuneita ja heidän on tunnettava Jumalan sana ja kristillinen oppi, mutta todistus on annettava kunnioituksella ja pelolla, ei pyrkien loistamaan omalla viisaudellamme, vaan saarnaten mahdollisimman puhtaasti vain Jumalan sanan sanomaa ja jättäen sitten loput Jumalalle.

Mitä Jeesus siis tahtoi opettaa meille sanoessaan: *"Hän on tuleva ja näyttävä maailmalle todeksi synnin, vanhurskauden ja tuomion"*? Jumalan tahto ihmisiä kohtaan on, että he uskoisivat Jeesukseen Kristukseen ihmiskunnan syntien Lunastajana.

Synti ilmenee vastustuksena Jumalan tahtoa vastaan, toisin sanoen epäuskona Jeesukseen Kristukseen. Jeesus sanoo tämän näin: *"Synti – koska he eivät usko minuun."*

Jumala osoittaa laupeutta maailmaa kohtaan Jeesuksessa Kristuksessa. Maailma eli synnissä tehden kaikenlaisia tekoja, jotka olivat Jumalan tahtoa vastaan. Ihmiset näkevät kuoleman ja tietävät, että heidänkin on koettava kuolema. Sitten tuli Jeesus Kristus, joka voitti synnin ja kuoleman ja lähetti sitten Pyhän Hengen julistamaan evankeliumia: *"Sinun ei tarvitse kuolla; syntisi ovat anteeksi annetut Jeesuksessa Kristuksessa. Iloitse ja kiitä Jumalaa hänen laupeudestaan ja hyvyydestään!"*

Mitä? Onko todella ketään, joka ei usko tätä? Onko todella ketään, joka torjuu tämän ihanan ilosanoman?

Valitettavasti heitä on paljon; heidän on silloin kuultava synnistä, vanhurskaudesta ja tuomiosta!

Koska he pysyvät synneissään, joista suurin on epäuskon synti, he torjuvat Jeesuksen Kristuksen vanhurskauden, ja siitä he saavat ansaitsemansa rangaistuksen – iankaikkisen kadotuksen! *"Sentähden Jumala lausuu heille tuomiopäivänä tämän tuomion: 'Katso, sinä olit synteihin hukkunut etkä voinut itseäsi pelastaa, mutta minä en tahtonut sinun hukkuvan. Minä lähetin sinun luoksesi ainoan Poikani ja tahdoin antaa sinulle Vapahtajan, joka ottaisi pois kaiken syntisi. Mutta sinä et tahtonut ottaa häntä vastaan; sinä joudut kadotukseen yksin siitä syystä, ettei sinulla ole Kristusta'"*

Mutta kristityille apostoli Paavali, kirjoittaessaan roomalaisille, kuulostaa siltä kuin hän melkein huutaisi kovalla äänellä, kovalla äänellä, jotta kuulisimme sen hyvin: *"Kuka voi tuomita kadotukseen? Kristus Jeesus on se, joka on kuollut, onpa vielä herätettykin, ja*

hän on Jumalan oikealla puolella, ja hän myös rukoilee meidän edestämme. Mikä (voi) erottaa meidät Kristuksen rakkaudesta? ..”

Paavali vastaa näihin omiin kysymyksiinsä näin: *”Sillä olen varma siitä, ettei kuolema eikä elämä, eivät enkelit eivätkä henkivallat, eivät nykyiset eivätkä tulevaiset, eivät voimat, ei korkeus eikä syvyys, eikä mikään muu luotu erota meitä Jumalan rakkaudesta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme.”* (Room. 8:34–35, 38–39)

Sillä siellä, missä *”Kristusta saarnataan ja hänet myös tunnetaan, siellä hän hallitsee meissä – ylhäältä käsin, istuen Isän oikealla puolella ja samalla ollen täällä, kristittyjen sydämissä.*

Siellä hän hallitsee niin, että hänellä on valta sinun, kuulijan, ja kaikkien vihollistesi yli; hän pelastaa sinut synnistä, kuolemasta, perkeleestä ja helvetistä. Sen tähden hänen ylösnousemisensa ja taivaaseenastumisensa ovat meidän lohdutuksemme, elämämme, vanhurskautemme, pelastuksemme ja kaikki muukin.Tästä meidän Herramme puhuu sanoessaan, että hänen vanhurskautensa tekee ihmiset hurskaiksi ja vanhurskaiksi Jumalan edessä – juuri siksi, että hän astui taivaaseen Isän tykö emmekä me enää näe häntä.”

Kristuksen työn laita on näin: *”Mitä enemmän sinä sen tunnet, sitä iloisemmaksi se tekee sydämesi. Sillä missä on tällainen tuntemus, siellä on varmasti myös Pyhä Henki. Kun Pyhä Henki tulee, hän tekee sydämen halukkaaksi, iloiseksi ja riemulliseksi, niin että ihminen halukkaasti ja iloisesti tekee kaiken, mikä on Jumalalle mieliksi, ja kestää kaiken, mikä on kestettävä.”* (Luther, Postilla, LV s. 891, 893, 894)

”Usko Herraan Jeesukseen, niin sinä pelastut.” (Apt. 16:31)

Aamen.

pastori Jānis Dimza

Itsensä hillitseminen

"Kammokaa pahaa, riippukaa hyvässä kiinni." (Room. 12:9)

"Pitäkää vaari itsestänne, ettei teidän sydämiänne raskauta päihtymys ja juoppous eikä elatuksen murheet" (Luuk. 21:34). Näillä sanoilla Vapahtajamme kehoittaa meitä itsemme hillitsemiseen. Hän tahtoo, että olisimme halujemme ja mielitekojemme herrat.

On luonnollista, että me syömme, kun meillä on nälkiä, ja juomme, kun meillä on jano, ja etsimme lepoa tai ajanvietettä, kun päivän työ on päättynyt. Mutta meidän tulee noudattaa kohtuutta kaikessa. Itsemme hillitseminen on tärkeää, ettemme vahingoittaisi terveyttämme, mainettamme ja sieluamme. Sen tähden Raamattu sanoo: *"Kaikki, minkä teette sanalla tai työllä, kaikki tehkää Herran Jeesuksen nimessä, kiittäen Isää Jumalaa hänen kauttansa."*

Kaikessa todellakin tarvitaan itsemme hillitsemistä. Syntiä on laiskuus ja tuhlaaminen, syntiä on ahneus, ja rikastumisen halu. Väärin on liiallinen ajanviete ja leikki, mutta väärin on myös ajanvietteiden ja leikin tuomitseminen. Ei sovi olla huolimaton pukeutumisessaan, mutta ei liioin sovi olla muodin orja. Säälittävää on nähdä ihminen, joka ei tahdo mihinkään mukautua, mutta yhtä säälittävää en nähdä ihminen, joka mukautuu kaikkeen.

"Olkoon mielenne siihen", sanoo apostoli, *"mikä ylhäällä on, älköön siihen, mikä on maan päällä."* Kun meidät on lunastettu Kristuksen kalliilla verellä ja pyhitetty uskon kautta häneen, niin tahdomme kaikessa olla hänelle mieliksi. Emme Ole ihmissääntöjen orjat, mutta emme myöskään käytä väärin vapauttamme. On jaloa itsensä hillitsemistä, kun voimme sanoa apostolin kanssa: *"Minä olen oppinut oloihini tyytymään. Osaan elää niukkuudessa, osaan myös elää runsaudessa ... Kaikki minä voin hänessä, joka minua vahvistaa."*

Herra Jeesus, auta meitä hillitsemään itseämme vihastumisessa, puheessa, leikissä, huveissa, ruoassa, juomassa, murheessa ja ilossa. Vahvista meitä voittamaan itsemme ja olemaan aina sinulle mieliksi. Aamen.

Voimattomalle voimaa

Luther Evankeliumista

Evankeliumin uskottavuus

2400. Evankeliumin tunnetuksi tekemiseen tarvittiin paljon ihmeitä ja merkkejä. Niitä ei tarvittu vain siitä syystä, että Jumalan Mooseksen kautta antama laki piti poistaa kaikkine jumalanpalveluksineen, josta jumalanpalveluksesta heillä oli niin tärkeitä ja ihania lupauksia. Niitä tarvittiin myös sen vuoksi, että näin tärkeitä asioita toimittivat huonot ja halveksitut ihmiset, joita koko kansa ja etupäässä ne, jotka olivat kansassa parhaita, asettuisivat vastustamaan. Niinpä profeetta lausuu: Jotta voisitte sitä varmemmin uskoa uuden saarnan ja kurjia kalastajia, tulen liikuttamaan taivaan ja maan ja antamaan uusia ihmeitä suuressa määrin.

W² VI, 1458–1461.

Evankeliumin suhde lakiin

2401. Aina täytyy tehdä ero ihmisten välillä, mitä heidän luonteeseensa tulee. Toiset ovat itsevarmoja ja elävät rauhassa. Toiset ovat huolissaan ja hätäilevät, toisin sanoen he ovat ahdistuneita ja tuntevat hätää. Ja kun nämä kaksi kohtaa sekoitetaan keskenään, mitään ei voi opettaa eikä oppia oikein. Kristus ja hänen sanansa kuuluu ainoastaan ahdistuneille. Laki, uhkaukset ja kauhistaminen kuuluvat ainoastaan itsevarmoille. Ne, jotka kirjoittavat ja huutavat meitä vastustaen, että evankeliumimme on liian makeaa ja pettää ihmiset, ovat suurimpia aaseja. Vaikka onkin totta, että evankeliumi on itsevarmoille ja jumalattomille liian makeata, kun taas laki on liian kovaa ahdistuneille. Sen tähden molemmat erehtyvät, ne, jotka asettavat lain kaikkien päälle, olkootpa itsevarmoja tai ahdistuneita, sekä ne, jotka haluavat soveltaa evankeliumia kaikkiin. Niin sekoitetaan laki ja evankeliumi keskenään suureksi vahingoksi. Sillä siten tapahtuu, että hurskaat, joita tulisi lohduttaa evankeliumilla, ristiinnaulitaan lailla, ja jumalattomat, joita tulisi kauhistaa lailla, paadutetaan evankeliumilla. Niinpä Paavali opettaa Timoteusta oikein jakamaan totuuden sanaa (2 Tim. 2:15). Samoin Kristus tässä (Matt. 9:1–8) opettaa halvaantuneelle evankeliumia, mutta hän nuhtelee fariseuksia jumalanpilkkaajina ja pahoina ihmisinä. *"Miksi ajattelette pahaa sydämessänne?"*, hän sanoo. Mutta hän ei sano halvaantuneelle: *"Miksi ajattelet niin pahoin?"* Hän ei myöskään sano fariseuksille: *"Olkaa lohdullisella mielellä"*, niinpä hän jakaa oikein Jumalan sanaa. – Ne ovat harvinaisia, jotka ottavat huomioon tämän eron. Sillä paavikunnassa tämä kaikki oli mitä sekaisin. Niinpä he eivät osaa opettaa, mitä usko ja teot ovat tai missä ne on erotettava toisistaan. Sitä eivät tiedä nytkään meidän fariseuksemme, paavilaiset ja muut harhaoppiset.

W² VII, 48.

2402. Minusta on tullut tässä uusi Jumalan kymmenen käskyn oppilas, kun tulen jälleen lapseksi ja opin ne sanasta sanaan. Ja katsohan, on totta, että hänen viisautensa on määrätön, ja olen tullut siihen tulokseen, että kymmenessä käskyssä evankeliumi on pyyhkäisty pois mitä lyhimmällä tavalla ja evankeliumissa kymmenen käskyä on pyyhitty pois mitä runsaimmassa määrin. Niin Kristuksella on kaikki se, mikä on Mooseksellakin, mutta Mooseksella ei ole kaikkea sitä, mitä Kristuksella on.

W² XVI, 821.

2403. Evankeliumin oppi on oikea puhetaidon mestari (Peitho tai Suada), jonka avulla ihmissydän vangitaan. Eikä se ole kuin laki, joka kauhistaa sydämet uhkauksilla ja piinaa rangaistuksilla. Vaikka laki nuhtelee synneistä, evankeliumi kuitenkin ilmoittaa, että Jumala haluaa antaa synnit syntisille anteeksi, ja pitää meitä Poikansa hyvitysteon ja uhrin tähden Jumalan edessä synneistä sovitettuina.

W² VI, 1135.

Evankeliumin suhde oppineisuuteen

2404. Olen vakuuttunut, ettei ilman oppineisuutta (Jumalan sanaan perehtymistä) voi olla puhdasta teologiaa… Kielten lahjaa ei pidä halveksia.

W XXI, 830.

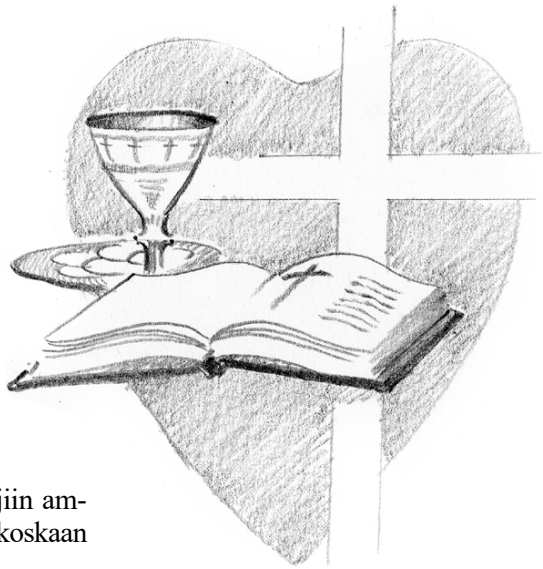

Evankeliumin hedelmällisyys

2405. Evankeliumi ei tarvitse pysyäkseen fyysistä tilaa tai kaupunkia. Se pysyy sydämissä, ja siellä sen täytyykin pysyä.

W XXII, 83.

2406. Evankeliumi on aivan tyhjiin ammentamaton oppi, jota emme kuule koskaan ilman erityistä hedelmää.

W² XIV, 1062.

2407. Samoin kuin elävästä lähteestä on hauskasti havaittavissa, etteivät sen äärellä kukat, puut ja vilja tunne auringon paahdetta, niin myös missä evankeliumi kaikuu, siitä tulee aina monenlaisia hedelmiä ja hyviä tekoja.

W² VI, 1637.

2408. Evankeliumi on todella suuri valo, koska se opettaa sydämiämme ja valaisee ne. Se ei valaise samalla tavalla kuin aurinko ja järki valaisevat, joista kummassakaan ei ole lainkaan valoa ikuisesta vanhurskaudesta, iankaikkisesta elämästä eikä ikuisesta rauhasta. Mutta tämä suuri valo valaisee niin, että tiedän, että synti on tuomittu, kuolema surmattu, helvetti hävitetty, perkele voitettu ja vangittu ja ihminen vapautettu tämän Lapsen ja Pojan toimesta kaikkien näiden vihollisten hirmuvallasta. Sitä voidaan hyvinkin sanoa suureksi valoksi, joka opettaa meille, miten synti, kuolema ja helvetti voitetaan, joka opettaa meille iankaikkisesta vanhurskaudesta, rauhasta ja elämästä ja mitä hyviä tekoja tämä meille syntynyt lapsi tuo mukanaan ja lahjoittaa meille. Varmasti nämä sanomattomat teot ovat äärettömästi suurempia, kuin mitä mikään järjen viisaus opettaa.

W² VI, 113.

2409. Evankeliumin oppi kestää aina ja tuottaa hedelmiä sen alusta loppuun asti. Sana synnyttää aina uusia pyhiä ja lisää joukkoonsa niitä, joiden keskuudessa Pyhä Henki jakaa lahjojaan Kristuksen ruumiin yhteiseksi hyödyksi tahtonsa mukaan.

W² V, 361.

Luther ja evankeliumi

Kolmiyhteisen Jumalan tervehdys

Armo teille ja rauha! (Ilm. 1:4)

Tämä on Jumalan tervehdys, joka on pantu Raamattuun Pyhän Hengen antamana. Tämä tervehdys on lähetetty seurakunnille, niiden joukolle, jotka täällä maan päällä uskovat Kristukseen, kristityille, sinulle, rakas kristitty! Tämä on pätevä, voimakas, autuas Jumalan tervehdys. Se kumoaa kaiken kirouksen. Se tuo sinulle Jumalan armon ja rauhan ajassa ja iankaikkisuudessa. Näin sinua tervehtii hän, *»joka on ja joka oli ja joka tuleva on»*, Herra, kaikkein korkein, iankaikkinen Jumala, Isä Jumala, taivaan ja maan kaikkivaltias Luoja. Tämä tervehdys tulee sinulle *»niiltä seitsemältä hengeltä, jotka ovat hänen valtaistuimensa edessä»*. Pyhältä Hengeltä, joka on Jumala ja joka monine lahjoineen lähtee Isästä ja laskeutuu kristittyihin. Ja tämä tervehdys tulee *»Jeesukselta Kristukselta, uskolliselta todistajalta, häneltä, joka on kuolleitten esikoinen ja maan kuningasten hallitsija. Hänelle, joka meitä rakastaa ja on päästänyt meidät synneistämme verellänsä ja tehnyt meidät kuningaskunnaksi, papeiksi Jumalalleen ja Isälleen, hänelle kunnia ja voima aina ja iankaikkisesti. Aamen»*. Sillä hän, Jeesus Kristus, on yhtä Isän kanssa. Hän sanoo: *»minä olen A ja O, alku ja loppu, joka on ja joka oli ja joka tuleva on, kaikkivaltias»*, juuri kuin Isäkin. *»Armo teille ja rauha!»* Näin pyhä kolminaisuus tervehtii meitä, tervehtii sinua. Näin sinua tervehtii iankaikkinen Isä. Hänen sydämensä hehkuu rakkaudesta sinua kohtaan. Tämän tervehdyksen sinulle tuo iankaikkinen Henki sanansa kautta, joka on Raamatussa ja jättää sen sydämeesi. Näin sinua tervehtii iankaikkinen Poika, Herramme Jeesus Kristus, joka on niin kalliisti hankkinut sinulle armon ja rauhan ja joka korottaa sinut, korkealle, korkealle ylimpään korkeuteen, sydämelleen ja kirkkauteensa. Miten vastaat sinä tähän Jumalan tervehdykseen?

Rukoilkaamme.

Näin minä vastaan sinulle, sinä pohjattoman hyvä, armollinen Jumala: Tule tänne armosi kanssa! Tule tänne rauhasi kanssa! Kun sinä näin lähestyt minua, jäisinkö minä taaemma seisomaan? Sinä tiedät hyvin, miten kurja minä olen ja kuitenkin tervehdit minua näin. Anna minulle armosi, anna minulle rauhasi, sinä kolmiyhteinen, iankaikkinen Jumala! Minä tahdon lämmitellä sinun armosi paisteessa ja iloita sinun rauhassasi iankaikkisesti. Aamen.

Carl Manthey-Zorn
– Täksi päiväksi

Oletko kuullut Epafraasta?

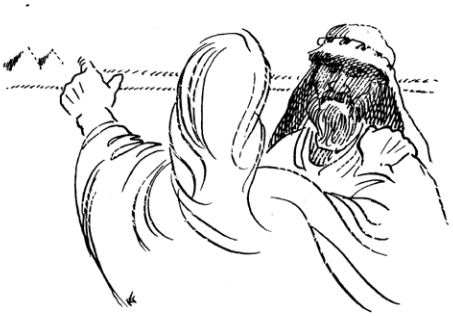

Raamatussa mainitaan muutaman kerran mies nimeltä EPAFRAS. Hänen nimensä ei sano monelle raamatunlukijalle paljoakaan. Hän on kuitenkin hyvin merkittävä uskonsankari, Jumalan mies, jonka elämänvaiheet kiehtovat ja puhuttelevat.

Epafras oli kotoisin vähäisestä Kolossan kaupungista. Sinne eivät olleet apostolien matkat osuneet, mutta Epafras oli Jumalan johdatuksesta päässyt kuulemaan apostoli Paavalia Efesoon. Palattuaan takaisin kotikaupunkiinsa Epafras alkoi tehdä lähetystyötä. Hän saarnasi evankeliumia kaikille ihmisille. Pyhä Henki vaikutti saarnassa ja Kolossaan syntyi seurakunta. Siihen kuului kaikenlaista väkeä: vapaita ja orjia, juutalaisia, kreikkalaisia, barbaareja ja skyyttalaisia, miehiä ja naisia, vanhempia ja lapsia, työnantajia ja työntekijöitä, arvostettuja ja halveksittuja. Seurakunnan jäseniin kuului myös varakas Filemon, joka osoitti *"rakkautta kaikkia kohtaan"*. Epafras opetti evankeliumia tunnollisesti niin kuin hän oli sen oppinut.

Kun seurakunta oli vasta muutaman vuoden vanha, sitä alkoi uhata harhaopin vaara. Seurakunnan liepeillä oli sellaisia, jotka pitivät Epafraan oppia epätyydyttävänä. He vaativat pidettäväksi sapattia ja muita juutalaisten päiviä, rukoilivat enkeleitä, pöyhkeilivät näyistään ja esiintyivät nöyristellen ja itselleen kannattajia haalien.

Epafras oli seurakunnan pastori ja hän piti hyvän järjestyksen. Hän katsoi kuitenkin tarpeelliseksi hankkia apostolisen vahvistuksen opilleen. Niin hän lähti tapaamaan Paavalia, joka oli silloin vankina Roomassa. Pitkä matka, suunnilleen yhtä pitkä kuin Helsingistä Sveitsiin, oli vaikea. Epafras sairastui ja joutui Roomassa vangiksi. Mutta hän sai asiansa kuitenkin toimitetuksi.

Paavali kirjoitti seurakunnalle Kolossalaiskirjeen. Siinä hän sanoo: *"Te kuulitte ja opitte tuntemaan Jumalan armon totuudessa, niin kuin te opitte sen Epafraalta, meidän rakkaalta kanssapalvelijaltamme, joka on uskollinen Kristuksen palvelija teidän hyväksenne."* Kolossan pyhät olivat saaneet pyhässä kasteessa omaksensa itse Herran Kristuksen, jossa asuu jumaluuden koko täyteys ruumiillisesti. Omat teot ja jumalanpalvelukset eivät voineet siihen mitään lisätä. Kristuksessa *"meillä on lunastus, syntien anteeksisaaminen"*. Pelastus on sula lahja. Kolossalaiset saivat kuulla itse apostolilta, että heidän uskonsa oli oikea ja että heidän tuli vain pysyä siinä lujina.

Epafraan esimerkki osoittaa, kuinka tärkeä asia on evankeliumin puhtaus. Sen eteen kannattaa nähdä vaivaa. Hyvä lähetystyöntekijä ja sielujen kaitsija huolehtii siitä, että hän julistaa *"Jumalan armon totuudessa"*.

Markku Särelä – Sana on elämän lähde

Kuka kertoi luomiskertomuksen?

Jumala kirjoitti ihmisen sydämeen, että hän on kaiken Luoja. Jokaisella ihmisellä on lankeemuksenkin jälkeen vielä tänä päivänä siitä jonkinlainen käsitys.

Jumalankielteisyys on vain pakoa Jumalasta ja päänsä pensaaseen pistämistä esi-isä Aadamin tapaan, joka langettuaan pakeni Jumalaa puiden sekaan.

Luomiskertomus sisältää kuitenkin sellaisia yksityiskohtia, joiden tietäminen ei kulje synnynnäisesti perintönä. Näitä yksityiskohtia ovat esimerkiksi kuuden päivän luominen ja Jumalan Hengen liikkuminen vetten päällä. Se tarkoittaa siis sitä, että Jumala ainoana silminnäkijänä on antanut ihmiskunnalle tiedoksi luomiskertomuksen. Se ei ole ihmiskeksintö.

Ihmisellä on tarve tietää, mistä hän on tullut ja mikä on hänen elämänsä tarkoitus. Olisi ollut varsin eriskummallista, jos Aadamilla havaittuaan olevansa olemassa ei olisi ollut aavistustakaan, mistä hän yhtäkkiä ilmestyi olemaan. Sen sijaan havaitsemme Raamatusta, että Jumala puhui Aadamille ja seurusteli hänen kanssaan. Aadam tarvitsi niitä tietoja, jotka ovat luomiskertomuksessa. Samoin koko ihmiskunta tarvitsee niitä vielä syntiin langenneenakin. Tämä tarve on sekä syy luomiskertomuksen olemassaoloon että peruste sille, että Jumala ilmoitti sen Aadamille.

Luomiskertomus ei ole vasta Moosekselta peräisin. Onhan pakanakansoillakin ollut jo ennen Moosesta luomiskertomus, joskin pahasti turmeltuneessa muodossa. Pakanoiden vääristyneet luomiskertomukset ovat osoittamassa sitä, että aito, Jumalan antama luomiskertomus on ollut niitä ennen. On johdonmukaista ajatella, että Jumala antoi Aadamille täsmämuotoisen luomiskertomuksen.

Entisinä aikoina ihmisten muisti oli terävä ja pitkä. Aadam, joka oli profeetta, kuuli Jumalalta varmasti monia asioita, joita ei ole meille kerrottu. Ne säilyivät Herraan uskovien muistissa polvesta polveen. Mooses kertoo niistä pääasiat Genesiksessään. Koska ihmiskunnan älykkyys ei ollut saavuttanut nykyistä degeneroitumisastettaan, Jumalan ilmoituksesta ja tapahtumista osattiin mitä suurimmalla todennäköisyydellä pitää kirjaakin. Tosin meillä ei ole asiasta varmaa tietoa. Historiahan ei tiedä kertoa kirjoitustaidon keksimisestä, vaan kirjoitustaito on kuin itsestäänselvyys siellä, mistä yleensä historiatietoa on olemassa. Kirjoitusmerkit vain ovat erilaisia. Joka tapauksessa Mooseksen aikana hebrealaisilla oli kirjaimensa, ja kirjoitustaito oli varsin yleinen. Papit osasivat kirjoittaa (4 Moos. 5:23), ja kansaa voitiin käskeä kirjoittamaan Jumalan sanoja merkiksi käteensä, muis-

tolauseeksi otsaansa sekä talojensa ovien pihtipieliin ja portteihinsa (5 Moos. 6:9).

Jo reippaasti ennen Moosesta, nimittäin patriarkkain ajalla elänyt Job puhuu kirjoittamisesta (Job 13:26 alkukielessä, 19:23 ja 31:35).[1].

Ensimmäisessä Mooseksen kirjassa mainitaan yksitoista kertomusta, joista heprea käyttää sanaa *toledot* (2:4, 5:1 ja 6:9, 10:1, 11:10, 11:27, 25:12, 25:19, 36:1, 36:9 ja 37:2). Sana on monikossa ja tarkoittaa 'syntyjä'. Sitä käytetään jonkin asian, kuten maailman tai suvun syntyyn liittyvästä kertomuksesta tai sukuluettelosta. Biblia puhuu 1 Moos. 5:1:ssä *"sukukunnan kirjasta"*. Sana itsessään ei kuitenkaan tarkoita kirjaa. Sen etymologia ei puhu kirjallisesta muistiinmerkinnästä, vaan vain jonkin asian synnystä. Tietoa siitä, miten nämä tiedot säilytettiin, meillä ei ole. Kuitenkin Aadamin sukuluettelo vuosimäärineen ja tieto vedenpaisumuksen kestosta ovat asioita, jotka mitä todennäköisimmin edellyttävät kirjallisia muistiinpanoja tai jotakin muuta muistamismenetelmää kuten laulamista.

Herra puhui Mooseksen kanssa kasvoista kasvoihin erämaavaelluksen aikana ja jo sitä ennenkin. Hänen tuli kirjoittaa kirjaan, mitä Herra käski. Mooseksen ei tarvinnut välttämättä omistaa kiinteämuotoista luomiskertomusta voidakseen kirjoittaa luomiskertomuksen, vaan hän saattoi saada siihen sanat suoraan Herralta. Tämän todetessamme myönnämme samalla, että tietyistä asioista ennen Moosesta saattoi olla kiinteä, luotettava perimätieto, suullinen tai mahdollisesti myös kirjallinen, jota Mooses käytti ja jonka varassa siihenastinen Kirkko oli säilynyt ja josta papit, kuten Melkisedek ja Jetro ammensivat opetuksensa.

Jumala on luomiskertomuksen *auctor*, varsinainen lähde. Suhteemme luomiskertomukseen kertoo suhteestamme Jumalaan. Kristillisen Kirkon kanssa tunnustamme Nikaian tunnustuksessa: Jumala *"on puhunut Profeettain kautta"*. Mooses on yksi näitä Profeettoja ja heistä ensimmäinen eli perustuksen laskija kaikelle myöhemmälle ilmoitukselle.

Luomiskertomus ei ole myytti eikä mystinen tarina, vaan se on sanallinen ilmoitus siitä, mitä Jumala sanallaan teki. Vain sen sanoja niiden oikeissa, omissa raamatullisissa yhteyksissä tutkimalla saamme tietoa asioista, jotka vain Jumala on voinut kertoa.

---

1) Amerikasta on kaksi kirjoituslöytöä, toinen Tennesseestä oleva piirtokirjoitus, toinen Ohiosta oleva aakkosellinen kirjoitus, joiden iäksi modernit tiedemiehet ovat arvioineet toisen miljoona ja toisen kolmesataa miljoonaa vuotta, mutta jotka Uuras Saarnivaara arvioi olevan *"vedenpaisumuksen edelliseltä ajalta?"* (Voiko Raamattuun luottaa, s, 176 s.) Netissä on artikkeli *Strange Relics from the Depths of the Earth* – by J.R. Jochmans, Litt.D.,1979.

Eräs huomiota vaille jäänyt asia

Jo maailman kolmantena päivänä tapahtui valtava hallittu muutos Jumalan käskystä, kun Jumala kokosi vedet maapallon päältä siten, että kuiva tuli näkyviin. Sen täytyi jättää jälkensä kohoaviin vuoriin ja maan pintaan ja muodostaa kallioista peräisin olevia maa-aineksia mereen, tasangoille ja muualle. Eloperäiset jätteet vuorilla ja niiden huipuilla ovat kuitenkin vasta myöhemmältä ajalta, kun elämä oli jo luotu, eli ne ovat vedenpaisumuksen seurausta.

Markku Särelä
– Kuuden päivän luomistyö

Virsi 421

Nyt kiitos Jumalan, Hän ompi meidät luonut
ja pyhän sanansa On valoks meille suonut
jo syntymästämme On meitä auttanut
ja armokädellään Vaaroissa varjellut.

Nyt kiitos Jumalan, Kristuksen, Auttajamme,
Autuuden toivomme, Vanhurskaan Puoltajamme.
Hän meidät kuolosta Kuoloilaan pelasti,
Vallasta saatanan Verellään lunasti.

Nyt kiitos Jumalan, Murheissa lohduttajan,
Silmäimme avaajan, Kristuksen kirkastajan.
Luo Herran Kristuksen Hän kutsuu, kokoilee
ja sielut pyhittää, Uskossa varjelee.

Oi, kiitos Jumalan, Kolm'yhtehisen Herranl
Saa häntä ylistää Myös lastenlapset kerran.
Nyt kiitos, kunnia Isälle, Pojalle ja Lohduttajalle,
Pyhälle Hengelle.

Johannes Olearius (1611-1684). VK 1938

Luomakunnan huokaus

Kuudentenatoista sunnuntaina Pyhän Kolmiykseyden päivästä

I vuosikerta. Epistolateksti.

Sillä minä päätän, että tämän nykyisen ajan kärsimykset eivät ole verrattavat siihen kirkkauteen, joka on ilmestyvä meihin. Sillä luomakunnan harras ikävöitseminen odottaa Jumalan lasten ilmestymistä. Sillä luomakunta on alistettu katoavaisuuden alle – ei omasta tahdostaan, vaan alistajan – kuitenkin toivon varaan, koska itse luomakuntakin on tuleva vapautetuksi turmeluksen orjuudesta Jumalan lasten kirkkauden vapauteen. Sillä me tiedämme, että koko luomakunta yhdessä huokaa ja on synnytystuskissa hamaan tähän asti; eikä ainoastaan se, vaan myös me, joilla on Hengen esikoislahja, mekin huokaamme sisimmässämme, odottaen lapseksi ottamista, meidän ruumiimme lunastusta.

(Room. 8:18–23)

Aikamme on herännyt tajuamaan luonnon vaaranalaisen tilan. Jumalasta vieraantunut ihminen ei kuitenkaan pääse sisälle ilmiön perimmäisiin syihin. Sillä ei ole myöskään oikeata käsitystä siitä, mitä tuleva on. Jumalan kansalla on kuitenkin aina ollut selvä ymmärrys Jumalan ilmoituksen nojalla siitä, että maailma vanhenee ja sille tulee loppu. Luomakunta huokaa.

Tekstimme aihe, luomakunnan huokaaminen, ei ole uskomme ja pelastuksemme kannalta keskeisiä asioita, mutta se on hyvin puhutteleva ja auttaa meitä käsittämään luomakunnan tapahtumia. Sillä on merkitystä kristilliselle maailmankatsomukselle.

Huokauksen syitä

Syntiinlankeemuksen seurauksena maailma koki kauhean, läpikotaisen muutoksen. Se koski myös ihmisen sydäntä ja hänen jumalasuhdettaan. Sitä ennen ihminen oli ollut Jumalan kuva heijastaen kaikkea sitä hyvää, moraalisesti ja hengellisesti kaunista, ylevää ja vanhurskasta, mikä on Jumalalle ominaista. Vallitsi harmonia sydämessä ja luonnossa.

Ihmisellä oli ollut yhteys elämän lähteeseen, mutta lankeemuksessa se katkesi. Tilalle astui kuolema, sekä hengellinen että ajallinen. Sisäisen kuolemantilan myötä vääristyivät sekä jumalasuhteen että lähimmäissuhteen asiat. Sen voi Kainista selvästi havaita.

Rakkaudessaan Jumala antoi kuitenkin Aadamille lupaussanan vaimon Siemenestä, joka oli polkeva rikki käärmeen pään. Lupaus Vapahtajasta uudisti jumalanpalveluksen, uskon ja rakkauden niissä, jotka ottivat sen vastaan. Kuitenkin Jumalan ajalliset rangaistukset jäivät. Ihminen joutui otsansa hiessä hankkimaan elantonsa ja synnytystuskissa saattamaan lapsensa maailmaan. Luontokin muuttui. Se ei ollut enää viheriöivä paratiisi, vaan se alkoi kasvaa ohdakkeita ja orjantappuroita. Nyt ihminen saattaa vain suurella vaivalla hallita sitä jossain määrin, mutta suurten mullistusten edessä hän on voimaton. Ihminen ei myöskään lyhytnäköisyydessään näe tekojensa seurauksia, jotka voivat osoittautua kohtalokkaiksi, jopa kuoleman kylvöksi.

Tuskin voimme edes kuvitella, mitä muutoksia tapahtui myös elottomassa luonnossa ihmisen lankeemuksen tähden. Niiden on kuitenkin täytynyt olla rajuja, sillä ne eivät rajoittuneet ainoastaan Maahan, vaan ne ovat koskeneet myös avaruutta. Sen ilmiöiden Maalle aiheuttamat katastrofit ja muut häiriöt kertovat niistä. Lankeemuksen tähden Jumalan luomaa alkuperäismaailmaa ei ole. Apostoli personifioi tekstissämme luomakunnan ja sanoo sen huokaavan.

Huokauksen sanoma

Luomakunnassa ilmeneviä muutoksia on kolmenlaisia. Ensiksikin on ihmisen syntiinlankeemuksen aiheuttamat muutokset. Ne ovat sen jälkeen kuin luomakunnan sisään rakennettuja ja riippumattomia ihmisen toiminnasta. Sellaisia tapahtuu, vaikka ihminen ei tekisi mitään. Toiseksi on ihmisen toiminnasta johtuvaa luonnon tasapainon järkkymistä. Kolmanneksi on sekä suuria katastrofeja että muita tapahtumia, joita Jumala antaa rangaistuksina ihmisen epäuskosta, vääristä opeista ja pahuudesta.

Apostoli Paavali sanoo luomakunnan huokaavan, koska se on alistettu katoavaisuuden alle. Koko luomakunta, sekä eloton että elollinen, on muutoksen, vanhenemisen ja katoavaisuuden lain alainen. Näistä asioista Pyhä Raamattu antaa meille selkeän ilmoituksen, jolla on oma sanomansa ja tarkoituksensa.

Raamattu kertoo monin paikoin siitä, että maailma on muutoksen alainen. Asia on ollut tunnettu sekä Vanhan että Uuden liiton uskoville. Paavali kirjoittaa: *"Tämän maailman*

muoto on katoamassa" (1 Kor. 7:31). Tässä *"maailma"* ei ole vain Maa tai ihmiset, vaan kaikki ajallinen avaruuksineen päivineen, tulevan, iankaikkisen vastakohtana. Sen *"muoto"* ei ole vain ulkonäkö, vaan sisäinen rakenne, olemus. Profeetta Jesaja julistaa: *"Taivaat katoavat kuin savu, ja maa hajoaa kuin vaate"* (Jes. 51:6). Hebrealaiskirjeestä luemme: *"Sinä, Herra, olet alussa maan perustanut, ja taivaat ovat sinun kättesi tekoja; ne katoavat, mutta sinä pysyt, ja ne vanhenevat kaikki niin kuin vaate, ja niin kuin vaipan sinä ne käärit, niin kuin vaatteen, ja ne muuttuvat; mutta sinä olet sama, eivätkä sinun vuotesi lopu"* (Hebr. 1:10–12; ks. myös Ps. 102:27). *"Silloin hänen äänensä järkytti maata, mutta nyt hän on luvannut sanoen: 'Vielä kerran minä liikutan maan, jopa taivaankin.' Mutta tuo 'vielä kerran' osoittaa, että ne, mitkä järkkyvät, koska ovat luotuja, tulevat muuttumaan, että ne, jotka eivät järky, pysyisivät."* (Hebr. 12:26–27.) Apostoli Pietari muistuttaa: *"Mutta Herran päivä on tuleva niin kuin varas, ja silloin taivaat katoavat pauhinalla, ja alkuaineet kuumuudesta hajoavat, ja maa ja kaikki, mitä siihen on tehty, palavat. Kun siis nämä kaikki näin hajoavat, millaisia tuleekaan teidän olla pyhässä vaelluksessa ja jumalisuudessa, teidän, jotka odotatte ja joudutatte Jumalan päivän tulemista, jonka voimasta taivaat hehkuen hajoavat ja alkuaineet kuumuudesta sulavat!"* (2 Piet. 3:10–12.)

Raamattu puhuu muuttumisesta, hajoamisesta ja palamisesta. Se tahtoo kiinnittää mielemme siihen, mikä pysyy, ja irrottaa mielemme siitä, mitä emme saa omanamme pitää. Apostoli Paavali sanoo: *"Mutta sen minä sanon, veljet: aika on lyhyt; olkoot tästedes nekin, joilla on vaimot, niin kuin ei heillä niitä olisikaan, ja ne, jotka itkevät, niin kuin eivät itkisi, ja ne, jotka iloitsevat, niin kuin eivät iloitsisi, ja ne, jotka ostavat, niin kuin eivät saisi omanansa pitää, ja ne, jotka tätä maailmaa hyödyksensä käyttävät, niin kuin eivät sitä käyttäisi."* (1 Kor. 7:29–31.) Tämä sana ei anna lupaa lyödä laimin velvollisuuksia – kaukana siitä! – vaan apostoli tahtoo meidän olevan tietoisia siitä, että ajalliset asiat – jopa purkamatonta avioliittoa myöten – ovat lyhytaikaisia. Niistä on aikanaan luovuttava.

Toiseksi Raamattu kiinnittää huomiomme siihen, että Jumalan lapset ovat tässä valtavassa muutoksessa turvassa. Psalminkirjoittaja sanoo näistä puhuessaan: Herra, *"sinun palvelijasi lapset saavat asua turvassa, ja heidän jälkeläisensä pysyvät sinun edessäsi"* (Ps. 102:29). Herraan luottavilla on turva tässä elämässä ja viimeisenä päivänä. Kristuksen tulo tuomiolle on uskoville odotuksen aihe. Tekstimme sanoo: *"Me, joilla on Hengen esikoislahja, mekin huokaamme sisimmässämme, odottaen lapseksi ottamista, meidän ruumiimme lunastusta."* Saamme nousta silloin kirkastettuina uuteen elämään, Kristuksen Seurakunnan iankaikkiseen hääjuhlaan. Uskovalla ei ole mitään pelättävää.

Kolmanneksi Raamattu käyttää maailmaa kohtaavaa tulenpaisumusta kehotuksena pyhitykseen. Apostoli Pietari sanoo: *"Kun siis*

nämä kaikki näin hajoavat, millaisia tuleekaan teidän olla pyhässä vaelluksessa ja jumalisuudessa, teidän, jotka odotatte ja joudutatte Jumalan päivän tulemista."

Aikamme pyrkii leimaamaan kaiken hyvän vanhanaikaiseksi. Sillä perusteella se irrottautuu Jumalan sanan oikeasta opista ja jumalisesta vaelluksesta. Aikamme ei tajua tai ei halua eikä voi tajuta, että vain se on uutta, minkä Jumalan uudeksiluova sana on uudistanut, ja että vain se pysyy. Siinä hetkessä, kun Kristus ilmestyy, arvot kääntyvät maailman silmissä ylösalaisin – mutta armonaikaa ei enää ole.

Huokauksen päättyminen

Luomakunta sellaisena, kuin me sen näemme, ei tule säilymään. Se ei ainoastaan koe loppua kohden lisää muutoksia, vaan Jumala luo uudet taivaat ja uuden maan. Tämä maailma palaa, ei vain pinnalta, vaan se kokee hyvin perusteellisen muutoksen kaikilta rakenneosiltaan. Tätä odottaessaan se on kuin synnytystuskissa. Kaikki ei häviä olemattomiin, vaan tilalle Jumala luo uuden luomakunnan, hengellisen maailman. Onhan näet ylösnousemusruumis sama ruumis, mikä meillä nyt on, mutta olemukseltaan erilainen. Tässä uudistumisessa on luomakunnan toivo.

Tekstistämme ei voi tehdä sitä johtopäätöstä, että eläimillä tai kasveilla olisi sielu ja että ne pelastuisivat taivaaseen. Tiedämme, että uusi maailma on hengellinen, mutta muuten meiltä jää pimeään, millainen uusi maailma on ja mitä kaikkea taivaassa on. Emme tiedä, onko siellä jossakin uudessa muodossa kasveja ja eläimiä. Siellä kaikki on täysin uutta. Sen tiedämme, että luomakunnan huokaus päättyy ja siinä olevat kärsimykset ja vanheneminen loppuvat. Luomakunnan uusi tila on Jumalan lasten kirkkauden vapaus.

Jumalan lasten suhteen tekstimme kuitenkin ilmoittaa jotakin hyvin spesifistä, erityistä ja täsmällistä. Heidän osansa on Jumalan lapseus, ruumiin lunastaminen, kirkkaus ja vapaus. Nyt uskovilla on Hengen esikoislahja. Olemme vesipesossa sanan kautta Hengestä syntyneitä, kuten apostoli sanoo: *"Siis, jos joku on Kristuksessa, niin hän on uusi luomus; se, mikä on vanhaa, on kadonnut, katso, uusi on sijaan tullut"* (2 Kor. 5:17). Tälle tulee vielä jatkoa, kun ylösnousemuksessa siirrymme kirkkauden valtakuntaan ja koko olemuksemme ruumiinemme ja sieluinemme on hengellinen. Siinä tilassa kaikki on uutta.

Jo nyt Herra Kristus on kirkkautensa valtaistuimella ja synnyttää itselleen uudestisyntymisessä kansan, jonka kirkkaus on tuleva ilmi viimeisenä päivänä. Apostoli Johannes riemuitsee ja sanoo: *"Rakkaani, nyt me olemme Jumalan lapsia, eikä ole vielä käynyt ilmi, mitä meistä tulee. Me tiedämme tulevamme hänen kaltaisikseen, kun hän ilmestyy, sillä me saamme nähdä hänet sellaisena, kuin hän on. Ja jokainen, joka panee häneen tämän toivon, puhdistaa itsensä, niin kuin hän on puhdas."* (1 Joh. 3:2–3.)

Markku Särelä – Saarnakirja 4

Meidän puolellamme

Jos Jumala on meidän puolellamme, kuka voi olla meitä vastaan? (Room. 8:31)

Tämä teksti on lyhyt, mutta se on kaukana meistä, jos jokin hätä kohtaa meitä. Se sanoo, että Jumala on meidän ystävämme, joka lahjoittaa meille Kristuksen kanssa kaiken; kuitenkaan ei kukaan usko sitä, jos tuska ja kuolema lähestyvät meitä. Sen tähden on tarpeen näitä sanoja hyvin harjoittaa. Ne on pian sanottu, mutta hädässä ovat ne meistä kauempana kuin taivas. Opetelkaamme siis näitä sanoja, että saisimme niistä edes kipinän tuskassa, kun sielu luulee, että sen täytyy kuolla ja menehtyä tuskaan. Meidän onkin opittava ikävöimään osataksemme tuskassa huoata: ah, jospa kuitenkin olisi totta se, mitä niin usein olen kuullut! Silloin Jumala tahtoo uskollisesti auttaa ja vahvistaa meitä tämän uskon kipinän tähden. On siis kysymys tulevaisesta, joka ei vielä ole käsillä. Emme voi päästä edemmäksi täällä

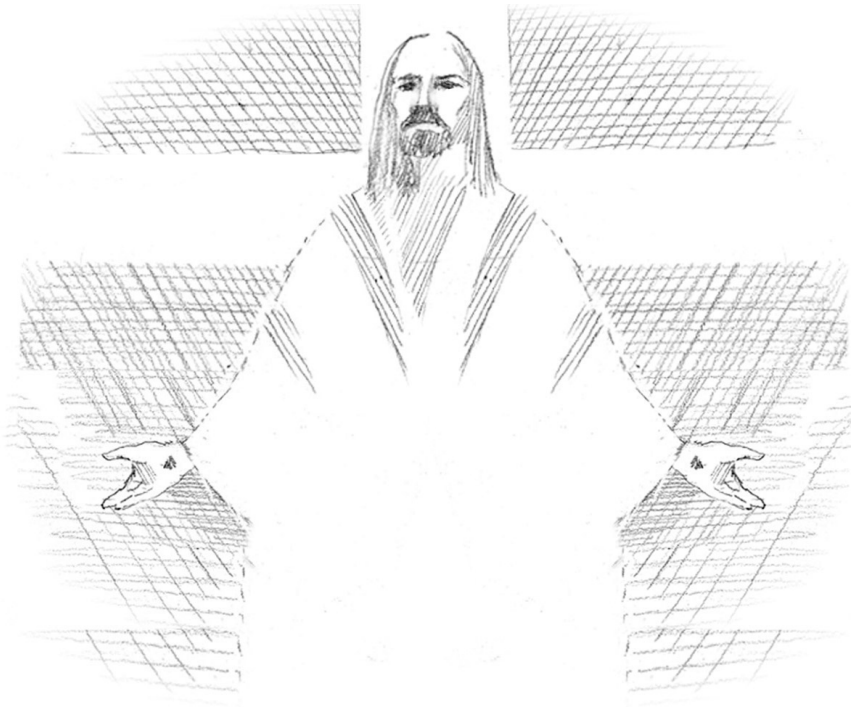

maan päällä, kuin että huokaamme: ah, jospa asiat olisivat paremmin!

Tahdomme tässä kiinnittää huomiomme kolmeen kohtaan. Ensiksikin: Jumala on meidän, niin kuin sananlasku sanoo: jolla on Jumala ystävänä, sitä ei mikään luotu voi vahingoittaa. Jos siis Jumala on meidän puolellamme, kuka voi olla meitä vastaan? Jumalan kädessähän ja hänen vallassaan on kaikki, sen tähden kaiken luodun on toimittava siihen suuntaan kuin Jumala tarkoittaa, siis myös autettava ja suojeltava meitä, niin kuin Jumala tekee. Hän on sen todistanut sillä, että Pojan tuli kärsiä ja kuolla. Jumala ei pidätä neuvoansa tykönään taivaassa, vaan julistuttaa sen meille Poikansa kautta, sallimalla hänen kuolla kaikkien ihmisten silmien nähden ristillä. Jo ennen maailman perustamista oli Kristuksen kuolema Jumalan silmien edessä, tosin salaisesti (Ef. 1:4). Me emme kuitenkaan voineet uskoa sitä, ennen kuin Jeesus vaelsi täällä maan päällä, auttaen koko maailmaa ja vihdoin kuollen täyttääkseen sanansa.

Toiseksi: Jumala rauhoittaa omantunnon. Meidän omatuntomme sanoo: Minulta puuttuu vielä, minulla ei vielä ole, mitä hänellä on: minä olen syntinen, hän on vanhurskas. Minulle käy pahoin ja olen sen myös hyvin ansainnut. Silloin omatunto vapisee ja sanoo: Kristus saattoi kyllä kuolla, eihän hän ollut tehnyt yhtään syntiä, mutta minä olen täynnä syntiä, sen tähden ei minun ole hyvä kuolla. Silloin on käsillä kuoleman tuska. Sydän ei kuitenkaan voita kuolemaa näillä ajatuksilla, ne vain tekevät omantunnon murheelliseksi. Sen tähden Paavali kumoaa tässä moiset ajatukset ja sanoo: Käännä pois silmäsi siitä, mitä tunnet. Etkö näe kahta ryöväriä Kristuksen vieressä? Etkö näe, että toinen tulee autuaaksi? Minkä kautta? Ainoastaan uskon kautta hän tulee vanhurskautetuksi. Tee sinäkin samoin: jos sinulla on syntejä, niin usko. Silloin sinäkin saat sanoa: *”Jos Jumala on meidän puolellamme, kuka voi olla meitä vastaan?”*

Vielä on merkille pantava, ettei kukaan saa ajatella tulevansa vapaaksi kaikesta synnin himosta ja pahoista ajatuksista. Jokainen huolehtikoon siitä, että hän ikävöi ja huokaa Jumalan puoleen: ah, tahtoisin niin mielelläni olla synnitön! Tätä Pyhän Hengen huutamista meissä kestää viimeiseen päivään saakka, sillä kristittyraukoissa on aina syntiä jäljellä. He tekevät syntiä, eivät kuitenkaan pahuudesta ja tahallaan, vaan heikkoudesta; sen Jumala kuitenkin voi antaa anteeksi. Jos meillä siis on Pyhän Hengen todistus, niin saamme mekin aina lohdullisesti sanoa: Jos Jumala on meidän puolellamme, kuka voi olla meitä vastaan?

Markku Särelä
– Sana on elämän lähde

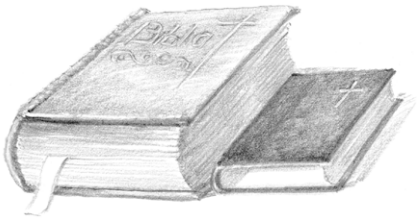

Pyhästä Raamatusta

Uskomme sydämestämme, että Pyhä Raamattu on Jumalan Sana, koska ne pyhät miehet, jotka ovat kirjoittaneet Raamatun, eivät ole omaansa kirjoittaneet, vaan vain sitä, mitä Jumala Pyhä Henki heille ilmoitti, kuten Raamattu itse nimenomaan todistaa: *»Kaikkinainen kirjoitus, Jumalan henkivaikutuksesta syntynyt»*, 2 Tim. 3:16; ja taas: *»Pyhän Hengen johtamina ihmiset ovat puhuneet»*, 2 Piet. 1:21. Mutta koska Pyhä Raamattu kaikissa sanoissaan on Jumalan Sana, niin tunnustamme edelleen, ettei siinä ole mitään erehdyksiä ja ristiriitoja, vaan että se on kauttaaltaan pettämätöntä totuutta, kuten Herramme Kristus itse todistaa: *»Raamattu ei saata raueta tyhjiin»*, Joh. 10:35. Tästä Pyhästä Raamatusta, joka on Jumalan Sana ja pettämätön totuus, tunnustamme vielä lopuksi, että Jumala on sen antanut kristillisen kirkon uskon perustukseksi. Kuten Ef. 2:20 kristityistä eli kristillisestä kirkosta sanotaan: *»Te olette apostolien ja profeettain perustukselle rakennettuja.»* Pyhä Raamattu on se lähde, josta on ammennettava kaikki oppi, jota kristillisessä kirkossa julistetaan; se on myös se erehtymätön sääntö ja ojennusnuora, jonka mukaan kaikki opit ja opettajat ovat arvosteltavat ja tuomittavat, kuten pyhä Pietari kehotuksena lausuu: *»jos joku puhuu, hän puhukoon niin kuin Jumalan sanoja»*, 1 Piet. 4:11.

Kaikesta sydämestämme hylkäämme sen harhaopin, jota koetetaan aikanamme kristikunnan keskuuteen levittää, että nim. Pyhä Raamattu ei olisikaan kokonaan Jumalan Sanaa, vaan osaksi Jumalan Sanaa, mutta osaksi myös ihmissanaa, ja että se siis sisältäisi myös erehdyksiä, ainakin voisi näitä sisältää. Hylkäämme tämän harhaopin kerrassaan kauheana, koska se sotii suoraan Herraa Kristusta ja apostoleita vastaan, koska se kumoaa uskon perustuksen ja asettaa ihmisen Jumalan Sanan tuomariksi.

Franz Pieper
– Uskomme Opetamme Tunnustamme

Raamatun ensimmäiset sanat osoittavat tämän

Alussa loi Jumala taivaan ja maan. Ja maa oli autio ja tyhjä, ja pimeys oli syvyyden päällä, ja Jumalan Henki liikkui vetten päällä. Ja Jumala sanoi: tulkoon valkeus!
(1 Moos. 1:1–3)

Nämä ovat Raamatun, Jumalan ilmoitetun sanan, kaikkein ensimmäiset sanat. Ne käsittelevät kaikkein ensimmäistä tapausta. Ja näissä sanoissa näemme pyhän kolminaisuuden ensimmäisen ilmoituksen. — *»Alussa loi Jumala taivaan ja maan»*. Tämä tarkoittaa Isää. *»Ja Jumalan Henki liikkui vetten päällä»*, vielä muodottoman, pimeän peitteisen maamöhkäleen päällä. Tämä tarkoittaa Pyhää Henkeä. *»Ja Jumala sanoi.»* Tämä tarkoittaa Jumalan Poikaa. Tässä ei ole puhe vain Jumalan puhumisesta, vaan eri puhujasta, Pojasta. Tämä ei ole vain Jumalan puhe, Jumalan sana, vaan olennollinen, persoonallinen sana, Poika. Hän sanoi. Ehkä ajattelet, että tämä on sellaista Raamatun selittämistä, jossa Raamattuun pakottamalla työnnetään sille vieras ajatus? Silloin on tarpeen, että avaat Raamattusi Johanneksen evankeliumin kohdalta. Sen ensimmäiset sanat kuuluvat: *»Alussa oli Sana, ja Sana oli Jumalan tykönä, ja Sana oli Jumala. Hän oli alussa Jumalan tykönä. Kaikki on saanut syntynsä hänen kauttaan»* (Joh. l:1–3). Huomaatko? Se sana, jonka kautta kaikki on alussa syntynyt, ei ole vain kaikkivaltiaan Jumalan sana, vaan se sana oli alussa ja se oli Jumalan tykönä ja se oli Jumala. Tuo sana, joka oli Jumala, oli Jumalan tykönä. Huomaatko, että tässä on jumaluuden kaksi persoonaa? Ja kolmannen persoonan olet nähnyt jo edellä. Kuka oli tämä persoonallinen sana, joka oli Jumala? Johannes kirjoittaa: *»Ja Sana tuli lihaksi ja asui meidän keskellämme, ja me katselimme hänen kirkkauttansa, senkaltaista kirkkautta, kuin ainokaisella Pojalla on Isältä; ja hän oli täynnä armoa ja totuutta»* (Joh. 1:14). Tuo sana, joka oli alussa ja oli Jumalan tykönä ja oli Jumala, jonka kautta kaikki on saanut syntynsä, on Poika, Isän ainokainen Poika, joka ajan täyttyessä on tullut ihmiseksi ja meidän Vapahtajaksemme. Hän on *»Sana»*, sillä hänessä Jumala avaa sydämensä ulospäin, meille, ilmoittaen, miten hän myös hänen kauttaan on luonut maailman. — Varmasti, Raamattu opettaa alusta alkaen ja kaikkialla pyhän kolminaisuuden salaisuutta. Avaa vain silmäsi ja näe!

Carl Manthey-Zorn
– Täksi päiväksi

Jumalan vähemmistöt

"Jos Jumala on meidän puolellamme, kuka voi olla meitä vastaan?" (Room. 8:31)

Kun Nooa rakensi arkkia, hän oli kovin pienenä vähemmistönä — mutta voitti. Kun Joosefin veljet myivät hänet orjaksi Egyptiin, hän oli selvästi vähemmistönä — mutta voitti. Gideonin 300 miestä oli peräti mitätön joukko Midianin tuhansia vastaan — mutta hän voitti midianilaiset. Elia oli huomattava vähemmistö, kun hän rukoili, että Jumala lähettäisi tulen kuluttamaan hänen uhrinsa ja saattaisi häpeään Baalin papit, ja hän voitti. Kun nuori Daavid veljiensä nolaamana, mutta uskossa Jumalan avusta meni Goljatia vastaan, hänkin oli todella vähemmistönä — mutta hän voitti. Kun Martti Luther naulasi Wittenbergin linnankirkon oveen väitteensä paavin anekauppaa vastaan, ei sen pienempää vähemmistöä voinut ollakaan — mutta hän voitti. Ja kun Herra Jeesus kallisti päänsä kuolemaan Golgatan ristillä — miten juuri siinä voittikaan vähemmistö! Me ihmiset eksymme likinäköisyydessämme luulemaan, että Jumala on enemmistön puolella — että kansan ääni on Jumalan ääni. Todellisuus on usein aivan toisenlainen. Uudestaan ja uudestaan Jumala on valinnut mitättömän vähemmistön asianajajakseen. Kuinka usein onkaan Jumalan asia saanut suurimmat voittonsa, kun joku yksilö on uskaltanut seistä valtavaa ylivoimaa vastaan. Athanasius oli vartaloltaan kovin pieni mies. Kun hänet kolminaisuusopissa osoittamansa peräänantamattomuuden tähden oli karkotettu maanpakoon, joku sanoi hänelle: *"Athanasius, koko maailma on sinua vastaan."* Ja Athanasius ojentautui suoraksi ja vastasi: *"Athanasius on koko maailmaa vastaan!"* Amerikan sisällissodan aikana joku sanoi presidentti Lincolnille: *"Rukoilkaamme, että Jumala olisi meidän puolellamme."* Mutta presidentti vastasi: *"Rukoilkaamme, että me olisimme Jumalan puolella."* Jumala on varmasti sen puolella, joka noudattaa totuutta ja vanhurskautta ja pysyy uskollisena hänen sanalleen. *"Ja jos Jumala on meidän puolellamme, kuka voi olla meitä vastaan?"*

"Se, Jeesus, on sun asias, se oma on sun kunnias, siis sitä suojaa, vahvista, ken sotii sanas puolesta."

Aamen.

Voimattomalle voimaa

Vapahtaja perustelee Vt:lla ruumiin ylösnousemuksen

Vapahtaja perustelee ylösnousemuksen aivan erikoisella kohdalla. Hän vetoaa Vt:iin: *"Mutta mitä kuolleitten ylösnousemukseen tulee, ettekö ole lukeneet, mitä Jumala on puhunut teille, sanoen: 'Minä olen Aabrahamin Jumala ja Iisakin Jumala ja Jaakobin Jumala.'"* Ja lausuu: *"Ei hän ole kuolleitten Jumala, vaan elävien."* Matt. 22:32.*" ... sillä kaikki hänelle elävät."* Luuk. 20:38.

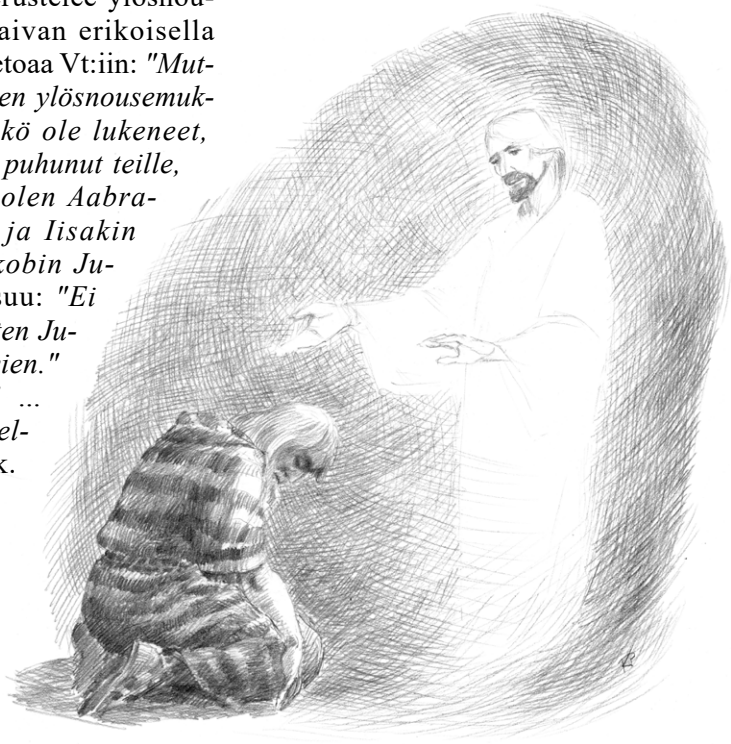

Estääksemme vanhaa aatuamme ivaamasta liberaaliteologian tavoin Ut:n Vt:iin liittyviä sovelluksia ja selityksiä ja kuolettaaksemme lihaamme, on hyvä nähdä edes pilkahduksen tavoin, mitä kaikkea Vt sisältää, kunhan vain joku ensiksi avaa sen meille. Kun Kristus sovelsi mainitun kohdan ylösnousemukseen, *"hän tukki saddukeuksilta suun"* (Matt. 22:34). Heillä ei ollut vasta-argumenttia. Fariseuksetkin pitivät Jeesuksen sovellusta pätevänä. Miten paatunut onkaan tämä aikakausi, kun siihen ei Sana tehoa!

Sen sijaan me itse saatamme olla käsityskyvyltämme saddu-

keuksia ja fariseuksia heikompia ja meillä itsellämme saattaa olla tuon kohdan käyttämisen suhteen kysymyksiä, esimerkiksi: Miten tuosta seikasta seuraa ruumiin ylösnousemus? Toki ymmärrämme asiasta jotakin. Raamattuhan sanoo, että Herra on Aabrahamin, Iisakin ja Jaakobin Jumala. Täytyyhän näiden patriarkkojen olla olemassa, koska iankaikkinen Jumala tunnustautuu heidän kuolemansa jälkeenkin heidän Jumalakseen (2 Moos. 3:6). Eihän hän sano: Minä olin heidän Jumalansa, vaan minä olen.

Osa käsitysvaikeuksistamme johtuu siitä, että ajattelumme ei ole tarpeeksi kokonaisvaltaista. Jos ymmärrämme, että ruumis on osa meitä itseämme Jumalan luomistekona ja että Kristus tuli tekemään tyhjäksi perkeleen teot, myös sen, että sielu erkanee ruumiista ja ruumis mätänee, ymmärrämme, että ihminen on lopullisesti pelastettu vasta sitten, kun hän ruumiineen ja sieluineen on vapaa synnistä ja katoavaisuudesta. Luther korostaa sitä, että kuoleman jälkeen uskovan sielu nukkuu Kristuksen helmassa rauhassa ja levossa viimeisenä päivänä tapahtuvaan ruumiin ylösnousemukseen asti. *"Mikä olisi sellaisten Jumala, jotka eivät ole mitään? Koskapa hän siis on ja sanoo itseään Aabrahamin, Iisakin ja Jaakobin Jumalaksi, niin näiden täytyy elää, vaikka he ovat kuolleita tälle elämälle ja maakaavat haudassa, sillä hän ei voi olla sellaisten Jumala, jotka eivät ole mitään."* (St.L. XI, 674; ks. myös II, 215) Ihminen ei lakkaa olemasta kuolemassa, vaan hän on ja elää, vaikka ruumis haudassa mätäneekin. Ylösnousemuksessa koko ihminen ruumiineen ja sieluineen nousee kirkkauteen.

Tämä raamatunkohta, joka osoittaa ylösnousemuksen Vt:n sanalla, ei puhu Jumala-kuvan kehittymisestä tai täydellistymisestä, vaan se puhuu yhdestä ainoasta Jumalasta, joka on muuttumaton ja joka on tänäkin päivänä Aabrahamin, Iisakin ja Jaakobin Jumala.

Markku Särelä
– Kristus Pyhän Raamatun selittäjänä

Kadonnut sormus

Mies muokkasi keväällä perunamaataan. Käänteli multia talikolla. Aikansa rehkittyään hän huomasi kauhukseen, että hänen vihkisormuksensa oli päässyt putoamaan. Se oli ollut vähän löysä. Siellä se nyt oli jossakin multien seassa.

Mies hätääntyi. Hän huokaili mielessään hartaita pyyntöjä Jumalalle: *”Anna minun löytää sormukseni.”* Sormuksia saa kultasepänliikkeistä, mutta tällä sormuksella oli suuri tunnearvo. Hän oli hankkinut sen parikymmentä vuotta sitten, jolloin hän ja rakas vaimonsa kihlautuivat. Sormus kuvasi heidän liittoaan ja sen uskollisuutta ja jatkumista. Miten hän voisi kertoa vaimolleen, että hän oli hukannut sormuksen.

Mies harasi multia, toivoen, että sormus paljastuisi, mutta ei – sen kimallusta ei näkynyt. Hän palasi pellolleen vielä seuraavana aamuna uusin voimin – mutta ei – ei nytkään - ei merkkiäkään sormuksesta – ei vaikka hän niin hartaasi sitä yhä rukoili. Hän kyllä muisti ajatella joka rukouksen loppuun, niin kuin Jeesus oli opettanut, että tapahtukoon Sinun tahtosi.

Kului muutama vuosi. Nyt elettiin syksyä, jolloin pellolta kootaan syksyn satoa. Mies nosti porkkanoita, joiden siemeniä hän oli keväällä kylvänyt. Ja kas – yhden porkkanan ympärille oli tiukasti juuttunut hänen sormuksensa. Porkkana oli kasvanut sen läpi. Emme voi varmaan kuvitella sitä hämmästystä ja iloa, jonka mies nyt tunsi.

Tämä tositarina kertoo meille hyvin Jumalan rukousvastauksista. Jumala kuulee pyyntömme – Hän vastaa niihin, mutta ajallaan ja kaikkitietävän tavalla. Yleensä me ihmiset emme voi edes kuvitella, mikä on Jumalan ratkaisu ongelmaamme. Me saamme vaan luottavaisina jättää murheemme ja hätämme Jumalan käsiin. Raamatussa luvataan: *"Heittäkää kaikki murheenne hänen päälleen, sillä hän pitää teistä huolen."*

Tämä kertomus tuo mieleeni myös Jeesuksen kertoman vertauksen: *”Jos jollakulla naisella on kymmenen hopearahaa ja hän kadottaa niistä yhden, eikö hän sytytä lamppua ja lakaise huonetta ja etsi tarkasti, kunnes sen löytää? Löydettyään hän kutsuu kokoon*

ystävättärensä ja naapurinaiset ja sanoo: 'Iloitkaa kanssani, sillä löysin rahan, jonka olin kadottanut.' Niin myös, sanon teille, Jumalan enkeleillä on ilo yhdestä syntisestä, joka muuttaa mielensä."

Eeva Voima

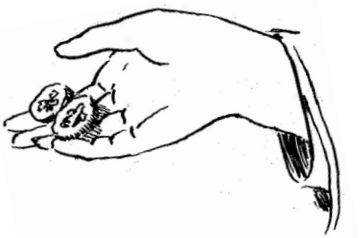

Kadonnut raha

Taivaan valtakunnassa olin raha kerran
uusi, kirkas, ihana, kannoin kuvaa Herran.

Tarkoin pientä penniään tahtoi Herra käyttää.
Hänen ”liikepöydällään” voisin paikan täyttää.

Mutta voi, mä putosin maailman lattialle,
synnin lokaan upposin rikas, roskan alle.

Kadonnutta penniään suri Herra taivaan.
Tuli sitä etsimään tänne tuskaan, vaivaan.

Sanan lyhdyn sytytti laasten synnin multaa.
Sieltä löytyi penninki, pieni penni-kulta.

Hän sen pesi, puhdisti kirkkaaksi aivan.
Penni jälleen säteili valtakuntaa taivaan.

Ystävänsä kutsuvi Herra juhlimahan:
Riemuitkaatte kanssani! Kadonneen rahan olen jälleen löytänyt,
taas saan sitä käyttää. Valtakunnassani nyt penni paikan täyttää.

pastori G.A. Aho

Kesän leirimuistelua

Oriveden Siitamajan leirikeskuksessa kokoonnuttiin STLK:n kesäleirille 8.7.–12.7.2026. Leiri oli tällä kertaa yhdistetty lasten ja aikuisten raamattuleiri. Rippikoululaiset kokoontuvat omille oppitunneilleen jo saman viikon maanantaina 6.7.

Lasten opetustuokioissa käytiin pyhäkoulun opettajien johdolla läpi Israelin kuninkaita Saulia, Daavidia ja Salomonia. Raamatun kertomukset yhdessä pyhäkoululaulujen kanssa opettivat ja muistuttivat kaikkia kääntymään aina Jumalan puoleen etsien Hänen tahtoaan sekä Jumalan lupauksesta pitää huolta omistaan. Aikuisten leirillä käsiteltiin mm. ihmissilmälle näkymätöntä yhtä pyhää kristillistä seurakuntaa, puhtaan opin ja sen yksimielisyyden tärkeyttä kirkollisissa yhteyksissä sekä Raamatun avoimia kysymyksiä. Luentoja pitivät niin Latvian sisarseurakunnan pastori Jānis Dimza kuin myös Suomeen ensivierailulle saapunut Stedenin sisarseurakunnan pastori Waldemar Dantschin Saksasta (kuva ohessa). Lisäksi leiriohjelmaan kuuluivat yhteiset aamu- ja iltahartaudet, laulutuokiot, leikki- ja pelihetket, askartelut, saunomiset, uinnit ja iltanuotiot.

Pastori Waldemar Dantschin.

Iltanuotion leikkihetki.

Leiriolympialaisten palkintojen jako.

Perinteiset leiriolympialaiset saivat osallistujia kaikista ikäryhmistä: pienimmästä 2-vuotiaasta eläkeläisiin. Lajeina olivat mm. kävynheitto ämpäriin, tarkkuuskävely, erikokoisten pallojen maaliin potkiminen, saappaanheitto sekä pallon yhteiskuljetus.

Alkuviikon hieman sateiset päivät vaihtuivat leirin edetessä helteeseen. Keittiö jaksoi valmistaa säällä kuin säällä maittavia ruokia aina sunnuntain herkullista juhlalounasta myöden.

Viikonvaihdetta kohden leirin osallistujamäärä kasvoi niin, että lauantaina meitä oli jo n. 70 henkeä paikalla. Jälleennäkemiset, osalla pitkienkin taukojen jälkeen, kirvoittivat kielenkannat iloiseen puheensorinaan ja lapset vauhdikkaisiin leikkeihin. Joillekin leiri oli ensimmäinen, mutta kaikki viihtyivät yhteisen ohjelman, lämpimän yhdessäolon sekä Jumalan läsnäolon keskellä.

Leiri päättyi pastori Jānis Dimzan pitämään konfirmaatiojumalanpalvelukseen sunnuntaina 12.7.

Aamuhartaus.

Konfirmaatiojumalanpalvelus.

”Kun meillä on yhteys
Jeesuksehen,
Kun on sana, kaste ja ehtoollinen.
On varma ja turvattu vastainen tie:
On kanssamme Paimen,
On kanssamme Paimen,
Hän on hyvä Paimen,
Hän laumaansa vie.”

(Siionin Kannel nro 126)

Tapaammehan taas ensi vuonna!

– Yksi leiriläinen

Leiriltä

Nautin paljon ajastani tällä leirillä rauhallisten ja kauniiden metsien ympäröimänä, upeiden maisemien keskellä. Leirin ihmiset olivat ystävällisiä ja iloisia, ja ruoka oli erinomaista.

Minulle tämä oli täydellinen irtiotto arjen velvollisuuksista ja askareista Latviassa. Matkaaminen aina Suomeen asti viettämään kokonainen viikko sellaisten ihmisten kanssa, jotka jakavat saman uskon kuin minä, tuntui todella erityiseltä. Nauroimme paljon, pelasimme monia lauta- ja urheilupelejä, ja tietenkin... nautimme saunasta!

– Viktorija Dimza

(käännös: Anne)

Ensimmäinen kristillinen leirikokemukseni Siitamajalla, Suomessa

Tänä kesänä sain siunauksen osallistua ensimmäistä kertaa kristilliselle leirille Siitamajalla, Suomessa. Kokemus oli unohtumaton. Se vahvisti uskoani, tutustutti minut suomalaiseen kulttuuriin ja antoi mahdollisuuden tulla osaksi ihanaa uskovien yhteisöä.

Yksi leirin merkityksellisimmistä asioista oli kasteeseen syventyminen. Raamatuntutkistelujen, Lutherin Vähä katekismuksen opetusten, yhteisten keskustelujen ja muiden kristittyjen todistusten kautta sain entistä syvemmän ymmärryksen siitä, mitä kaste merkitsee Jumalan armon lahjana ja hänen lupauksenaan niille, jotka turvaavat Jeesukseen Kristukseen. Oli rohkaisevaa nähdä, kuinka Jumalan sana oli kaiken toimintamme keskipisteessä ja kannusti meitä kaikkia kasvamaan uskossa.

Leiri tarjosi minulle myös ainutlaatuisen mahdollisuuden tutustua suomalaiseen kulttuuriin. Vaikka saunominen oli minulle jo ennestään tuttua, ymmärsin nyt paremmin, miksi sauna on suomalaisille niin tärkeä. Rauhallinen luonto kauniine kalliomaisemineen, saunan lämpö ja virkistävä uinti järvessä sen jälkeen muodostivat todella rentouttavan ja mieleenpainuvan elämyksen.

Leiristä tekivät kuitenkin kaikkein erityisimmän ihmiset. Kaikki ottivat minut lämpimästi vastaan, olivat ystävällisiä ja iloitsivat yhdessä. Vaikka olin tullut toisesta maasta, en tuntenut itseäni hetkeksikään ulkopuoliseksi. Leiriläiset olivat avoimia ja helposti lähestyttäviä, ja he näkivät aidosti vaivaa kommunikoidakseen kanssani englanniksi. Heidän avoimuutensa ja vieraanvaraisuutensa ansiosta uusien ystävyyssuhteiden solmiminen oli helppoa.

Yhteinen uskomme yhdisti meitä erilaisista taustoista ja kulttuureista huolimatta. Rukoilimme yhdessä, osallistuimme jumalanpalvelukseen, nauroimme yhdessä ja vietimme aikaa monien mukavien leiriohjelmien parissa. Eikä mikään leiri olisi täydellinen ilman hyvää ruokaa – ateriat olivat erinomaisia. Kaikki tämä muistutti kauniilla tavalla siitä, että Jumalan perhe ulottuu paljon kansallisten rajojen ulkopuolelle.

Kun nyt katson leiriä taaksepäin, olen syvästi kiitollinen ensimmäisestä kokemuksestani Siitamajan kristillisellä leirillä. Palasin kotiin uskossani vahvistuneena, suomalaista kulttuuria entistä enemmän arvostaen ja mukanani lukuisia rakkaita muistoja upeista ihmisistä, joihin sain tutustua. Kiitän Jumalaa tästä mahdollisuudesta ja toivon voivani palata Siitamajaan jälleen tulevaisuudessa.

"Kuinka hyvää ja suloista on, että veljekset sovussa asuvat!"
– Psalmi 133:1

– Roberts Daugerts

Rippikoulutunnilla.

P.S.
Yksi lempimuistoistani leiriltä on sunnuntain jumalanpalvelus, jossa Latvian ryhmämme lauloi virren "Ved mani, Dievs" ("Johdata minua, Jumala"). Sävelmän on säveltänyt suomalainen säveltäjä Jean Sibelius, mutta sanat ovat latviaksi. Sen laulaminen Suomessa oli kaunis muistutus maidemme välisestä yhteydestä.

(käännös Anne)

YHTEYSTIEDOT

Helsingin seurakunnan pastori: Jānis Dimza
puh. +371 29268035
janisdi@inbox.lv

Tampereen seurakunnan esimies:
Timo Virolainen
puh. 044 547 9564
timo.virolainen@enercotek.fi
Papinkatu 5D 64, 33200 Tampere

STLK:n internetsivut:
www.luterilainen.com

Pyhäkoulun internetsivut:
www.luterilainen.com/pyhäkoulu

Etsimme nuoria miehiä ja varttuneempiakin, jotka ovat halukkaita pyhään saarnavirkaan

Etsimme nuoria miehiä ja jo varttuneitakin, jotka tuntevat sydämessään kutsumusta ja kiinnostusta pyhään saarnavirkaan. Pääasia on, että heillä on halu toimia sielujen pelastamiseksi ja että heillä on kiinnostus Jumalan sanaan ja luterilaiseen oppiin. Kirkkomme antaa heille opetusta ja käytännön harjoitusta, jonka jälkeen heitä voitaisiin esittää seurakunnille kutsuttaviksi pastorin virkaan.

Jos tunnet sydämessäsi, että Jumala vetää sinua pastorin elinikäiseen kutsumukseen, ota yhteyttä: Timo Virolainen, 044 547 9564.

Raamattu sanoo: ***”Varma on tämä sana: jos joku pyrkii kaitsijan virkaan, hän haluaa jaloon toimeen.”*** (1 Tim. 3:1)

SUOMEN TUNNUSTUKSELLINEN LUTERILAINEN KIRKKO

Lisätietoja, muutoksia ja muiden paikkakuntien tilaisuuksia ilmoitamme verkkosivuillamme: **www.luterilainen.com/osallistu**

TOIMINTATIETOJA

Tampere, Marttala, Hämeenpuisto 39 A.

Ehtoollisjumalanpalvelus (pastori Jānis Dimza) **su 18.10. klo 11.**

Lukujumalanpalvelukset seuraavina sunnuntaina **klo 11**:

- **su 23.8.**
- **su 4.10.**
- **su 1.11.**

Orivesi, Siitamajan leirikeskus

- Lukujumalanpalvelus **su 6.9. klo 11**
- Syysjuhla **la-su 19.-20.9.**

Lahti, Rajakatu 7

- HPE **su 4.10.2026 klo 15.00** (pastori Jānis Dimza)

Hämeenlinna, Karjalapirtti, Saaristenkatu 22

- Lukujumalanpalvelus **su 18.10. klo 15.30**

Helsinki, Fabianinkatu 13 A 1.

Ehtoollisjumalanpalvelukset (pastori Jānis Dimza) **klo 11** seuraavina päivinä:

- **su 6.9.**
- **su 4.10.**
- **la 31.10.** (Pyhäinpäivän juhla)
- **su 15.11.**
- **su 13.12.** (Joulujuhla)

Lukujumalanpalvelukset **klo 11** seuraavina päivinä:

- **su 23.8.**
- **su 13.9.**

Turku, Hurtinkatu 12 C 13:

- HPE **la 5.9. klo 15.00** (pastori Jānis Dimza)
- HPE **la 14.11. klo 15.00** (pastori Jānis Dimza)

. AYQ2

LHT-Posti Oy
Posti Green

Sisällys:

Pyhitetty olkoon sinun nimesi, Martti Luther 166
Minä päätän, että tämän nykyisen ajan..., Martti Luther 167
Saarna 26.7.2026, Jānis Dimza 169
Itsensä hillitseminen, Voimattomalle voimaa 175
Evankeliumista, Luther ja evankeliumi 176
Kolmiyhteisen Jumalan tervehdys, Carl Manthey-Zorn 179
Oletko kuullut Epafraasta?, Markku Särelä. 180
Kuka kertoi luomiskertomuksen?, Markku Särelä. 181
Virsi 421, Johannes Olearius 183
Luomakunnan huokaus, Markku Särelä 184
Meidän puolellamme, Markku Särelä 188
Pyhästä Raamatusta, Franz Pieper 190
Raamatun ensimmäiset sanat osoittavat tämän, C. Manthey-Zorn . 191
Jumalan vähemmistöt, Voimattomalle voimaa 192
Vapahtaja perustelee Vt:lla ruumiin ylösnousemuksen, M. Särelä . 193
Kadonnut sormus, Eeva Voima 195
Kesän leirimuistelua, Yksi leiriläinen 197
Ilmoitukset ja toimintatiedot 202

Kansi: Viisi leipää ja kaksi kalaa
Kimmo Pälikkö

SEURAKUNTIEN TILINUMEROITA:

Tampere - FI74 5700 0220 0405 23
Maksun saaja: TAMPEREEN TUNNUSTUKSELLINEN LUTERILAINEN SEURAKUNTA

Helsinki - FI75 1270 3000 0189 73
Maksun saaja: HELSINGIN TUNNUSTUKSELLINEN

Kirkkokunta, Luterilainen-lehti, kirjamyynti ja lahjoitukset: FI71 5730 0821 3936 14
Maksun saaja: SUOMEN TUNNUSTUKSELLINEN LUTERILAINEN KIRKKO

Julkaisija: Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko
Tilaushinta 2026: Kotimaassa 25 € vuosikerta, ulkomaille 35 €
Toimitus: Vt-päätoimittaja Kimmo Pälikkö, kimmo.palikko@kp-art.fi
Paino: PK-Paino, **Kuvitus:** Kimmo Pälikkö
Lehden tilaukset ja osoitemuutokset voi tehdä lähettämällä sähköpostin osoitteeseen tiedotteet@luterilainen.com.
Kirkon internet-sivut: www.luterilainen.com